

Helga Zepp-LaRouche opfordrer indtrængende til en konference om en ny sikkerhedsarkitektur på Kinas CGTN's udsendelse "Dialog"

Den 7. marts (EIRNS)-Helga Zepp-LaRouche var en af tre gæster i et panel på CGTN's udsendelse Dialog i dag, hvor hun kommenterede den kinesiske udenrigsminister Wang Yis årlige pressekonference, som varede mindst 90 minutter. De andre gæster var Peter Kuznick fra American University og professor Victor Gao Zhikai fra Soochow University; værtinde var Li Quiyuan. Diskussionen fokuserede på Kinas rolle med hensyn til at skabe fred, især i konflikten mellem Rusland og Ukraine, men vigtigst af alt for verden som helhed.

Her er udvekslingerne mellem fru Li og fru Zepp-LaRouche.

CGTN: Og fru LaRouche, lad mig høre din holdning til dette: Hvilke centrale budskaber fik du ud af udenrigsminister Wangs pressekonference?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg var faktisk meget tilfreds med tonen, fordi det var som en tilbagevenden til fornuften. Det står i skarp kontrast til stemningen i de europæiske og amerikanske medier og den førte politik i de seneste dage. Fokuseringen på at løse problemer gennem diplomati, på at opretholde principperne i FN-pagten og på at have en overordnet holdning til problemløsning gennem samarbejde, var et tiltrængt frisk pust. Og jeg er meget, meget opmuntret, fordi Kina faktisk indtager en ledende rolle i verden lige nu, hvilket der er hårdt brug for.

CGTN: Udenrigsministeren sagde, og jeg citerer hans ord: "Kina vil gerne arbejde sammen med det internationale samfund for at fremme forhandlingerne, når det er nødvendigt", selv om han ikke specifikt sagde på hvilken måde. Men Kina understregede vigtigheden af at holde dialogen helt åben fremover.

Et andet spørgsmål, som blev rejst af journalister på pressekonferencen, er, om denne konflikt eller denne krise i Ukraine vil påvirke relationerne mellem Kina og EU. Så fru Zepp-LaRouche, lad mig høre din holdning til dette? Der er en vis bekymring for, at denne konflikt vil påvirke forholdet mellem Kina og EU. Udenrigsministeren sagde, at dialog og samarbejde mellem Kina og Europa er baseret på gensidig respekt og gensidig fordel, og det vil skabe mere stabilitet i den turbulente verdenssituation. Og han opfordrer også indtrængende EU til at udarbejde en uafhængig Kina-politik. Hvad mener du om denne kommentar?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg finder, at situationen er meget alvorlig, fordi f.eks. handelen mellem EU og Kina, som hidtil har været en søjle i verdensøkonomien, er truet af det, der sker mellem Ukraine og Rusland. Stemningen i Europa lige nu er ganske forfærdelig, og jeg kan kun tilslutte, at der bør findes nye løsninger, som udenrigsministeren giver håb om.

Jeg er af den overbevisning, at den kinesiske politiske model, den forenede fremtid for en fælles fremtid for menneskeheden, efter min mening er det, der er brug for lige nu, – professor Kuznick har ret, når han understreger, hvor vigtigt det er, at der er brug for noget helt andet. Hvis vi fortsætter geopolitikken som hidtil, er det et spørgsmål om tid, hvornår menneskeheden støder ind i muren, og det kan føre til en atomar udryddelse.

Modellen, der passer perfekt til det fælles samfund af den samlede menneskehed, ville være at indkalde til en konference, en international konference, der skulle varetage de sikkerhedsmæssige interesser for hvert enkelt land på jorden.

For man kan ikke have en fredsordning uden at tage hensyn til alle landes interesser, og der findes en model i den europæiske historie, nemlig Westfalens Fred. Den Westfalske Fred afsluttede 150 års religionskrig, der kulminerede i Trediveårskrigen, og den var baseret på en erkendelse fra alle krigens parter om, at hvis krigen fortsatte, ville der ikke være nogen tilbage til at nyde resultatet af den. Og det er i en vis forstand en parallel til den situation, vi står over for overfor i dag, for hvis det kommer til en atomkrig, vil der ikke være nogen vinder, der vil ikke engang være nogen tilbage til at kommentere resultatet.

Dette bør være en motivation for at indkalde til en ny konference om Den Westfalske Fred med det specifikke formål at udarbejde en international ny sikkerhedsarkitektur, som ville omfatte Rusland og Kina i perfekt overensstemmelse med præsident Xi Jinpings politik om menneskehedens skæbnefællesskab og den ene fremtid, som vi alle deler.

CGTN: Kina er vært for dette års BRICS-topmøde. APEC- og G20-møderne vil også blive afholdt i Asien i år. Udenrigsministeren sagde, at "Asiens tid er oprundet i den globale styring", og "de vil forvandle sig fra følgere til frontløbere og endog foregangsmænd". Fru LaRouche, lad mig høre din holdning til dette: Det er meget stærke ord, der kommer fra udenrigsministeren. Hvad mener du om hans vurdering her?

ZEPP-LAROUCHE: Det er helt rigtigt, fordi de asiatiske lande generelt, ikke kun Kina, men også nogle andre asiatiske lande, er meget bevidste om deres 5.000 år gamle historie, og ud fra dette synspunkt med en positiv tradition, definerer de en fremtid, og de ønsker at udvikles. Det er den fælles idé i BRICS, SCO og endda andre organisationer, og dette står i skarp kontrast til Europa og USA. Idéen om en ny model for internationale forbindelser, hvis disse organisationer – selv om de skulle blive inddraget i G20 – idéen om, at man har brug for en ny model for internationale forbindelser, som Wang

Yi har understreget igen i dag, bør tilføres substans.

Vi har valget mellem at ende i en geopolitisk konfrontation, som vil være til skade for alle og muligvis føre til atomkrig, eller også foretager vi et spring i civilisationens udvikling, ved at definere de internationale forbindelser i en bestemt retning i traditionen fra den alliancefrie bevægelse, Bandung-konferencen og FN-pagtens fem principper for fredelig sameksistens; men også at skabe en vision om at løse menneskehedens største problemer i fællesskab, f.eks. at vi stadig er ramt af en pandemi, og at vi har brug for et moderne sundhedssystem i hvert enkelt land for at bekæmpe denne pandemi og risikoen for nye pandemier. Vi har en hungersnød i verden af, som Beasley fra World Food Program til stadighed siger, "af bibelske dimensioner". Den vil blive større på grund af inflationen i fødevarerpriserne, i gødningspriserne og i energipriserne.

Så der er en presserende dagsorden. Dette år kan bruges til at fastslå, at vi har brug for en ny model for internationale forbindelser, som overvinder geopolitikken: Udenrigsminister Wang Yi og også præsident Xi Jinping har henvist hertil ved at foreslå, at Bælte- og vejinitiativet skal samarbejde med USA's "Build Back Better"-initiativ og EU's Global Gateway. Hvis det besluttet at disse initiativer strømlines i stedet for at konkurrere, så beslutter vi også, sammen at tage fat på det der belaster hele menneskeheden såsom sult i verden, epidemier og fattigdom. Dette skal ses i lyset af, at det nuværende finansielle system i den transatlantiske sektor, er gået helt i stå. Vi står nu over for et nyt sammenbrud, der er meget værre end i 2008.

Federal Reserve var ikke i stand til at "tilpasse" renten, fordi de er bange for, at hvis de øger renten, vil der opstå et omfattende kollaps af konkurser. Så der er et presserende behov for at få et nyt finansielt system, et nyt Bretton Woods-system, et nyt kreditsystem, der giver kredit til udvikling af alle udviklingslande – det er nogle af de

punkter, som virkelig vil være menneskehedens udfordring. Kan vi, når vi står over for grundlæggende udfordringer, skabe en orden, der gør det muligt for alle mennesker på denne planet at overleve og blive lykkelige? Jeg tror, at det vil være dagsordenen.

Ukraine: Rusland-ekspert Jens Jørgen Nielsen på Radio 24/7 den 7. marts 2022

Spreaker på 24/7, Jens Jørgen Nielsen er med i de første 9 minutter.

“Putin er blevet trængt længere op i en krog, fordi Vesten og Danmark har grebet ham forkert an, det mener Jens Jørgen Nielsen, historiker (cand. mag) og tidligere korrespondent i Rusland.

http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/03/07032_2_reporterne_podcast.mp3

Værter: Cecilie Lange og Alexander Wils Lorenzen.”

Dokumentation om trusler fra den ukrainske højrefløj mod præsident Zelenskij

Den britiske Ruslandsekspert Richard Sakwa om Zelenskij: han tog ikke kampen op imod nynazisterne

Den 5. marts (EIRNS) – Professor Richard Sakwa, Storbritanniens førende ruslandsekspert, blev i et interview med EIR den 25. februar spurgt om, hvorfor Volodymyr Zelenskij af mange blev fremstillet som en “fredskandidat” ved valget i 2019, hvor han ønskede at skabe fred med Donbas-republikkerne og med Rusland.

Professor Sakwa svarede: “Han præsenterede sig uden tvivl som fredskandidat, ligesom [Petro] Porosjenko i øvrigt også gjorde det ved valget i maj 2014. Han fremhævede sig selv som en oligark og en person med økonomiske interesser i Rusland, og folk troede på ham. Min dybe overbevisning indtil for nylig var, at både det russiske og det ukrainske folk virkelig og dybtfølt ønskede fred, fordi de i realiteten er ét folk – ikke én stat – men har mange forskellige bånd.

“Porosjenko forrådte straks dette fredsmandat, men Zelenskij forsøgte faktisk. Han blev valgt i april 2019 med over 70 % af stemmerne, en overvældende jordskredssejr, fordi han talte om og lovede fred, hvilket var meget godt. I de første år [af sin præsidentperiode] forsøgte han at gennemføre dét, især på mødet i Normandiet-formatet i december 2019, da han mødtes med Macron, Merkel og Putin i Paris. Det var et meget vigtigt møde, og det så faktisk ud til, at problemet i Donbas [med udbryderrepublikkerne] kunne løses. Så han gjorde en indsats.

“Men i samme øjeblik, som disse fire mødtes, samledes de militante på Maidan og truede Zelenskij, endog med et kup. Zelenskij fulgte op. Hans stabschef holdt nogle møder, men alt dette løb meget hurtigt ud i sandet, fordi Ukraines valgte leder i realiteten ikke turde trodse de militante. Dette var til dels en af årsagerne til den frustration, som Kremls ledelse har oplevet siden 2020 og 2021. Med oprustningen af denne styrke blev det endnu værre: Fredsbevægelsens fiasko, den manglende gennemførelse af Minsk-aftalerne og efterfølgende den stigende oprustning og (kamp)træning af Ukraine. Briterne stod naturligvis i spidsen for dette, med en storstilet kontrakt om modernisering af flåden, herunder modernisering af havnen ikke langt fra Odessa. Det virkede som om tiden var ved at løbe ud, og at fred ikke længere var på dagsordenen. Og endnu værre, at et mere militant og mere aggressivt Ukraine var begyndt at dukke op.”

Blumenthal og Rubinstein afslører ‘Hvordan Zelenskij sluttede fred med nynazisterne’

Den 5. marts (EIRNS) – Alex Rubinstein og Max Blumenthal offentliggjorde i går en artikel på “The Gray Zone”, som er genoptrykt fra “Consortium News” under ovenstående titel. De beskriver det besøg, som den nyvalgte præsident Volodymyr Zelenskij i 2019 aflagde ved konfliktlinjerne i Donbas, for at forsøge at skabe fred i landet. Der blev han konfronteret med “de forhærdede veteraner fra paramilitære enheder fra det yderste højre, der fastholdt kampen mod separatisterne blot et par kilometer væk”, skriver de. “I en ansigt til ansigt konfrontation med militante fra den nynazistiske Azov-bataljon, der havde iværksat en kampagne for at sabotere fredsinitiativet kaldet ‘Nej til kapitulation’, mødte Zelenskij en mur af uforsonlighed.

“Da appellerne om at trække sig tilbage fra frontlinjerne blev afvist, nedsmeltede Zelenskij foran kameraet. ‘Jeg er præsident for dette land. Jeg er 41 år gammel. Jeg er ikke en taber. Jeg kom til jer og fortalte jer : Fjern våbnene,”

bønfaldt Zelenskij krigerne. Da videoen af den voldsomme konfrontation spredte sig på de ukrainske sociale mediekkanaler, blev Zelenskij mål for en vred modreaktion.

“Andrij Biletsky, den hovmodige fascistiske leder af Azov-bataljonen, der engang lovede at “lede verdens hvide racer i et sidste korstog ... mod de semitisk-ledede Untermenschen”, svor at bringe tusindvis af krigere til [Donbas-byen] Zolote, hvis Zelenskij pressede yderligere på.”

Artiklen i Gray Zone påpeger på fremtrædende vis i overskriften og i indledningen , at “vestlige medier anvender Volodymyr Zelenskij's jødiske afstamning til at tilbagevise beskyldninger om nazistisk indflydelse i Ukraine...”. Forfatterne beskriver detaljeret de nazistiske styrkers rolle og Zelenskij's kapitulation over tid.

Interview med Dmytro Yarosh i 2019: Zelenskij vil blive hængt

Den 6. marts (EIRNS) –Yves Smith fra “Naked Capitalism” afdækkede den 5. marts et interview fra det ukrainske internet-nyhedssite “Obozrevatel” med Dmytro Anatoliyovych Yarosh, en af medstifterne af Højre Sektor, som dengang var øverstbefalende for den nazistiske Ukrainske frivillige Hær. Interviewet var fra den 27. maj 2019, en uge efter Zelenskij's indsættelse som præsident. Interviewet er offentliggjort på “Moon of Alabamas” hjemmeside. Yarosh truer åbent med at få Zelenskij dræbt, hvis han gennemfører den mindste del af Minsk-aftalerne.

Nogle citater: {{Yarosh:}} ... Gennemførelsen af Minsk-aftalerne er vores stats død. De er ikke en dråbe blod værd, fra de fyre og piger, mænd og kvinder, der er døde i denne krig. Ikke én dråbe...

{{Q:}} Venter du på hvad den nyvalgte præsident vil sige?

{{Yarosh:}} Ikke kun. Lad os kæmpe og gøre os klar. Vi venter på, hvad han vil sige, og vigtigst af alt, hvordan han vil

handle. "På deres frugter skal I kende dem", siger Skriften. "Frugter" vil vi se et eller andet sted i efteråret. Zelenskij er en uerfaren politiker... Zelenskij er meget farlig for os ukrainere. Jeg kan mærke det. Hans udtalelser om fred for enhver pris er farlige for os. Volodymyr kender simpelthen ikke prisen for denne verden... Han skal bare forstå én sandhed: Ukrainerne kan ikke ydmyges. Ukrainerne har efter 700 års kolonialt slaveri måske endnu ikke helt lært at opbygge en stat. Men vi har lært meget nyttigt at lave en opstand og skyde alle de "ørne", der forsøger at snylte på ukrainernes sved og blod. Zelenskij sagde i sin åbningstale, at han var klar til at miste vælgertilslutning, popularitet, position... Nej, han ville miste sit liv. Han vil blive hængt i et træ på Khreschatyk – hvis han forråder Ukraine og de mennesker, der døde i revolutionen og krigen. (Klide)

Udvalgt billede: Alexander Podvalny, Pexels

**LaRouche-Organisationens
pamflet: "Stop
'Globalbritanniens' grønne**

krigsfremstød”

Den 3. marts 2022 (EIRNS) – LaRouche-Organisationen har i dag udgivet en 64-siders pamflet med titlen: “Stop ‘Globalbritanniens’ grønne krigsfremstød”. Der er en ironi i titlen, som er væsentlig for alle borgere af alle nationer, at forstå, for at blive det som Friedrich Schiller kaldte en “patriot for sin nation og en verdensborger”.

Der er også en krig, der føres mod alle nationer. Beviserne er ikke skjulte – de bliver bogstaveligt talt proppet i ansigtet på dig hver dag, hver time, i form af økonomisk forfald og hyperinflation, drevet af kravet om at menneskeheden begår folkedrab mod sig selv, ved at lukke for fossile brændstoffer, lukke for atomkraftværker, nægte moderne teknologi til de allerede forarmede og sultende tidligere kolonilande – alt sammen for at “redde planeten” fra kulstof.

Uanset den let påviste videnskabelige kendsgerning, at kulstof stort set ikke har noget med klimaet at gøre, er den grønne New Deal den nye religion for de kongelige og milliardærernes bankfolk og spekulanter, der hvert år samles i Davos World Economic Forum, for at fejre deres djævelske magt til at påtvinge verdens befolkning malthusiansk folkedrab gennem kontrol med kreditgivningen. Mark Carney, den tidligere chef for både Bank of Canada og Bank of England, og en økonomisk lejemorder for prins Charles og de kongelige, beskrev stolt deres plan for folkedrab i en artikel i Guardian den 13. november 2021: “I april [2021] lancerede vi Glasgow Financial Alliance for Net Zero (GFANZ), som nu dækker hele finansverdenen: banker, forsikringselskaber, pensionsfonde, eksportkreditagenturer og kapitalforvaltere.

Den omfatter mere end 450 førende finansielle institutioner fra 45 lande. Medlemmerne har forpligtet sig til at forvalte deres aktiver, som i alt udgør mere end 130 mia. dollars, i overensstemmelse med målet om at opnå 1,5 C (grader Celsius)...

Nye lån og investeringer fra GFANZ-medlemmer vil ikke kun finansiere grønne projekter som f.eks. vedvarende energi, men vil også søge derhen, hvor udledningerne er – i sektorer som bilindustrien, stålindustrien og cementindustrien – og støtte de virksomheder, der har planer om at nedbringe kulstofudledningerne, mens de trækker kapital tilbage fra de virksomheder, der ikke handler hurtigt nok.” [understregning tilføjet]

Denne plan om at ødelægge udviklingen internationalt blev afvist af bl.a. Rusland, Kina og Indien, der ved, at deres, såvel som alle udviklingslandenes økonomiske fremskridt, afhænger af fossile brændstoffer (og mere avancerede energiformer, såsom atomar fission og i sidste ende fusion). Dette var dråben, der fik Charles og herrerne i City of London til at slå til: “Af med deres hoveder!”

Det er tydeligvis det, som Lyndon H. LaRouche har advaret om i de sidste halvtreds år. Det finansielle oligarki styrer verdensøkonomien og regeringerne i den vestlige verden. Beslutningerne om krig og fred træffes af bankeliten, mens det militærindustrielle kompleks kun er en del af denne imperiale struktur.

Det er grunden til, at briterne og USA så hensynsløst drev NATO's militære styrker op til Ruslands grænse, mens en lignende proces finder sted i Stillehavet mod Kina. De ville foretrække, at der ikke var nogen verdenskrig, som der ikke ville være nogen vinder af, og som meget sandsynligt kunne føre til menneskelig udslettelse (men hellere krig end bankerot!). Den økonomiske krigsførelse er ikke desto mindre krig, det som de besynderligt nok beskriver som “den finansielle nukleare løsningsmulighed” eller “alle sanktioners moder”. Helt åbenlyst har Det Hvide Hus og andre europæiske ledere erklæret deres hensigt om at ødelægge den russiske økonomi, mens de planlægger det samme for Kina...

EIR spørger forsvarsministre fra Danmark, Storbritannien og Sverige om en ny sikkerheds- og økonomisk arkitektur på TV2 live

København, 4. marts (EIRNS) – {EIR} stillede et spørgsmål om Schiller Instituttets forslag til en ny sikkerheds- og udviklings arkitektur på et pressemøde i dag med forsvarsministrene fra Danmark, Storbritannien og Sverige, om bord på den danske fregat Niels Juel, ved lanceringen af den militære øvelse Joint Expeditionary Force (JEF) i Østersøen. Storbritannien har ledelsen af JEF, og denne øvelse med udgangspunkt i Danmark omfatter også Sverige og de tre baltiske lande, Estland, Letland og Litauen.

Den danske forsvarsminister Morten Bødskov besvarede {EIR}s spørgsmål, i selskab med den britiske forsvarsminister Ben Wallace og den svenske forsvarsminister Peter Hultqvist.

Pressekonferencen blev transmitteret direkte og er arkiveret på dansk TV2. Der var filmhold og reportere fra andre danske medier, Sverige, Storbritannien (BBC), Agence France-Presse (AFP) og muligvis også andre lande, hvor det muligvis er blevet transmitteret.

Her er endnu en video, som også inkluderer TV2's spørgsmål, om Danmark og Joint Expeditionary Force (JEF) optrapper krisen med deres militære øvelser i Østersøen.

Hele pressekonferencen kan stadigvæk ses på TV2News den 4. marts 2022: Find "Nordeuropæiske forsvarsministre briefer om samarbejde" her.

“EIR: Michelle Rasmussen fra {Executive Intelligence Review} i USA. I betragtning af alvoren af krigen i Ukraine og faren for optrapning, ligefrem indtil atomkrig, har formanden for Schiller Instituttet Helga Zepp-LaRouche opfordret til en international konference om en ny sikkerhedsmæssig og økonomisk arkitektur, der skal tage hensyn til alle landes fælles interesser. Har De en kommentarer til dette – nogen af ministrene?”

“Den danske forsvarsminister Morten Bødskov: Der er kun én kommentar, nemlig at det JEF-samarbejde, som vi har indgået her, er vejen frem. Vi står sammen her i dag, for at bekræfte vores værdier, vores samarbejde, og det er vejen frem for den region, som vi befinder os i nu, og jeg er glad for, at vores britiske kollega og min svenske kollega er til stede her i dag.”

Under den korte pressekonference om morgenen, rejste BBC spørgsmålet om atomkrig, da der blev spurgt, om Rusland i lyset af det russiske angreb på et ukrainsk atomkraftværk, ville være indstillet på at bruge atomvåben. Den britiske forsvarsminister Ben Wallace, nedtonede faren ved den nuværende situation med atomkraftværket. Han advarede Rusland mod at ramme atomkraftværker ved et uheld eller med vilje, og erklærede, at Putins tankegang synes at være, at der ikke er nogen grænser. Putin bør mindes om, at NATO er en konventionel og nuklear alliance.

Under eftermiddagens pressekonference var {EIR} den anden journalist i rækken, der stillede et spørgsmål, forud for en national dansk TV2-journalist, der sendte direkte, og som stillede fire spørgsmål om, hvorvidt denne Joint Expeditionary Force-øvelse risikerer at eskalere den nuværende krise. Svaret fra den danske minister var bl.a., at vi er nødt til at trække en streg i sandet over for Putin og sikre friheden i Østersøområdet. {EIR} vil udsende endnu en video med denne udveksling på dansk, efterfulgt af {EIR}s spørgsmål og svar.

English:

COPENHAGEN, March 4 (ERINS) – EIR asked the question at a press conference with the ministers of defense from Denmark, Great Britain and Sweden, aboard the Danish frigate Niels

Juel, on the occasion of the start of the Joint Expeditionary Force (JEF) military exercise in the Baltic Sea. The JEF is led by Great Britain, and this exercise, with the starting point in Denmark, also includes Sweden, and the three Baltic countries.

Danish Defense Minister Morten Bødskov answered EIR's question, alongside British Defense Minister Ben Wallace and Swedish Defense Minister Peter Hultqvist.

The press conference was broadcast live and is archived on Danish TV2, and there were film crews and reporters from other Danish media, Sweden, Great Britain (BBC), Agence France Press, and maybe other countries, so it might also have been covered live in other countries.

"EIR: Michelle Rasmussen from Executive Intelligence Review in the United States. Given the seriousness of war in Ukraine and the danger of escalation, even up to nuclear war, the president of the Schiller Institute Helga Zepp-LaRouche has called for an international conference for a new security and economic architecture to address the interests of all countries. Do you have any comments to that – any of the ministers?"

Danish Defense Minister Morten Bødskov: There is only one comment, that the JEF (Joint Expeditionary Force) cooperation that we have made here is the way forward. We stand together here, today, to confirm our values, our cooperation, and that's the way forward for the region that we are in now, and I'm glad that our British colleague and my Swedish colleague are here today."

During the morning short press conference, the BBC reporter brought the nuclear war question up when he asked if, in light of the Russian attack on a Ukrainian nuclear plant, Russia would be in the mindset to use nuclear weapons. British Defense Minister Ben Wallace played down the danger of the

current nuclear plant situation, warned Russia against hitting nuclear plants by accident or intention, said that Putin's mindset seemed to be that there are no limits, and Putin should be reminded that NATO is a conventional and nuclear alliance.

During the afternoon press conference EIR was the second journalist to ask a question, preceded by a national Danish TV2 journalist, broadcasting live, who asked four questions about if this Joint Expeditionary Force exercise can escalate the current crisis. The answer from the Danish minister included that we have to draw a line in the sand for Putin, and ensure freedom in the Baltic region. EIR will release another video with this exchange in Danish and followed by the EIR question and answer.

FN-ekspert udtaler, at alle "farverevolutioner" er i strid med folkeretten

Den 3. marts 2022 (EIRNS) – I et interview på CGTN. udtaler Alfred de Zayas, FN's første uafhængige ekspert i fremme af en demokratisk og retfærdig international orden, at "farverevolutioner" krænker FN-pagten. "De er alle ulovlige", siger de Zayas. "De er alle i strid med FN's charter, og de er i strid med international retspraksis. Der er et meget gammelt og solidt princip i folkeretten, som forbyder indblanding i staters indre anliggender. Og det er noget, der er sket igen og igen. Mit land finansierer gennem National Endowment for Democracy en lang række ikke-statslige organisationer (NGO'er), som i realiteten er der for at destabilisere lande.

De spillede en væsentlig rolle, hvis ikke en afgørende rolle, i destabiliseringen af Ukraine tilbage i 2014. Jeg mener, hvis man vil have et regimeskifte, så afhold et valg. Afhold et demokratisk valg. Og det var det, som mit folk misbrugte den 22. februar 2014. Og det stakkels ukrainske folk betaler nu for denne forfatningsstridige afsættelse af en demokratisk valgt regering.

“Men som amerikaner må jeg indrømme, at jeg føler mig indirekte ansvarlig for det, som min regering gør. Og jeg har enorm sympati, enorm medfølelse med det ukrainske folk, som er blevet brugt i dette geopolitiske spil. Og den imperialistiske arrogance, som NATO, især Jens Stoltenberg, har udvist. Det er faktisk en krænkelse af menneskerettighederne. Der er tale om en imperial narcissisme. Og tilsyneladende er alle europæiske lande, som angiveligt er engageret i menneskerettigheder, medskyldige i det.”

Udvalgt billede: Matthias P.R. Reding, Pexels

City of London og Wall Street har erklæret krig mod Rusland og Kina

Den 2. marts (EIRNS) – Den ildkamp, der er udbrudt på Ruslands vestlige flanke, kan indtil videre være begrænset til blot to nationer, Ukraine og Rusland – med den overhængende fare for eskalering til en termonuklear konfrontation mellem supermagterne. Men City of London og Wall Street har allerede indledt en økonomisk og finansiel {verdenskrig} for at udslette både Rusland og Kina. Den franske finansminister, Bruno Le Maire, er muligvis blevet tvunget til offentligt at

trække sin indiskrete meddelelse fra den 28. februar med hensigten om at anvende "det finansielle atomvåben" mod Rusland tilbage, men det internationale finansielle etablissement har fortsat en politik, der er uændret: " At føre en altomfattende finansiell og økonomisk krig mod Rusland". Denne politik blev bekendtgjort over for pressen af to spydige, unavngivne embedsmænd fra den amerikanske regering den 25. januar. Den blev gentaget i en anden baggrundsbriefing i Det Hvide Hus den 28. februar. Og det er fortsat det konstante trommeslag fra de britiske finansmedier og deres amerikanske repræsentanter i dag.

Præsident Biden blev også instrueret til at bruge de første femten minutter af sin "Tale om Nationens Tilstand" den 1. marts, på en "jeg-er-en-hård-negl"-aggressiv dundertale mod Rusland, hvor han ikke en eneste gang berørte de meget reelle og helt legitime sikkerhedsmæssige bekymringer, som dette land gentagne gange har udtrykt, over for NATO's indtrængen helt op til dets grænser.

Dette er ikke en krise, der er udløst af nationer, men af det overnationale finansoligarki, der styrer det bankerotte transatlantiske finanssystem. I lyset af deres egen truende fallit – er der virkelig nogen der tror, at 2 billioner dollars i finansiell spekulation nogensinde kan betales tilbage? – er det finansielle etablissements politik at "omdirigere billioner" væk bag en global grøn nulstilling. Dette er en malthusiansk affolkningspolitik, der skal gennemføres ved at fremtvinge et nedadgående skift til økonomiske aktiviteter med lav energitæthed og ved at indstille industriel aktivitet i hele verden. Med denne politik, der gennemtvinges i den transatlantiske sektor som de kontrollerer, kan City of London og Wall Street-etablissementet tydeligvis ikke tillade, at Kina og Rusland udvikler sig og trives og dermed tjener som et eksempel for resten af verden. Derfor er der altomfattende krig – militært, økonomisk og psykologisk – rettet mod Rusland og Kina, og som

opsluger verden i dag.

Da prins Charles på COP 26-mødet sidste år erklærede, at for at gennemføre sin politik for grøn omstilling "må vi sætte os selv i et krigslignende beredskab", og "vi har brug for en omfattende militaristisk kampagne", havde han helt sikkert det i tankerne, som nu er blevet iværksat mod Rusland.

Folk i alle nationer er begyndt at indse, at de er nødt til at modsætte sig denne politik for grøn afindustrialisering og krig, hvis de skal overleve. Så meget desto mere, eftersom der findes et alternativ til den selvmorderiske politiske kurs, der er blevet vedtaget i Vesten. Højtstående repræsentanter fra den kinesiske regering fortsætter med at række hånden ud til USA og Europa, samt til nationer i udviklingssektoren, og inviterer dem til at tilslutte sig Bælte- og Vej-Initiativets globale infrastrukturpolitik. Præsident Xi Jinping foreslog det oprindeligt til den daværende præsident Obama, som afviste tilbuddet uden videre. Det samme var tilfældet med præsident Trump. Så sent som den 28. februar gentog den kinesiske udenrigsminister, Wang Yi, at Kina er åben overfor at USA deltager i Bælte- og Vej-Initiativet.

Det er akkurat denne økonomisk politiske retning, der er påkrævet som grundlag for den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som Schiller Instituttet har opfordret til. Vær venlig at underskrive og cirkulere Schiller Instituttets opfordring: Indkaldelse til en international konference for at etablere en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling for alle nationer –

<https://schillerinstitut.dk/si/2022/02/en-ny-arkitektur-for-sikkerhed-og-udvikling-for-alle-nationer/> –

og mobiliser for at få denne politik diskuteret og debatteret internationalt. Ligesom {De føderale Dokumenter} var nødvendige for at uddybe USA's forfatningsmæssige form for selvstyre, er der i dag et behov for en dybtgående dialog for

at etablere en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur til at muliggøre selvstyre for alle nationer i verdenssamfundet – og forbande City of London og Wall Street!

Udvalgt billede: Pexels CC0

NATO kan stadig gå i krig i Ukraine i henhold til artikel 4

Den 1. marts 2021 (EIRNS) – Forhenværende FN-våbeninspektør Scott Ritter argumenterer i en kommentar på Consortium News den 27. februar, at mens NATO gør meget ud af sin artikel 5 om kollektivt forsvar, og det faktum at den ikke gælder for Ukraine, fordi Ukraine ikke er medlem af alliancen, er artikel 4 en anden sag. Artikel 4 giver mulighed for konsultationer mellem NATO-medlemmer, og der var faktisk drøftelser i sidste uge i henhold til artikel 4. Ritter bemærker, at NATO-medlemmerne Estland, Letland, Litauen og Polen udløste artikel 4-konsultationerne efter den russiske indtrængen i Ukraine. Efterfølgende udsendte Stoltenberg en erklæring, hvori han fastslog, at NATO var forpligtet til at beskytte og forsvare alle sine allierede, herunder Ukraine.

Ritter gør opmærksom på tre ting i denne erklæring. “For det første positionerede NATO sig ved at påberåbe sig artikel 4 til en potentiel offensiv militær aktion; NATO’s tidligere militære interventioner mod Serbien i 1999, Afghanistan i 2001, Irak i 2004 og Libyen i 2011 blev alle foretaget i

henhold til artikel 4 i NATO's charter. Set i dette lys er præmissen om, at NATO udelukkende er en forsvarsorganisation, der er forpligtet til løftet om kollektivt selvforsvar, grundløs.

“For det andet, mens artikel 5 (kollektivt forsvar) kun omfatter beskyttelse af egentlige NATO-medlemmer, hvilket Ukraine ikke er, giver artikel 4 mulighed for at udvide NATO-beskyttelsen til de ikke-NATO-medlemmer, som alliancen betragter som allierede, en kategori, som Stoltenberg klart placerede Ukraine i.

“Endelig kom Stoltenbergs udpegelse af Ukraine som NATO-allieret samtidig med, at han annoncerede aktivering og udsendelse af NATO's 40.000 mand store reaktionsstyrke, hvoraf nogle af dem ville blive udsendt til NATO's østlige flanke, der støder op til Ukraine. Aktiveringen af reaktionsstyrken er uden fortilfælde i NATO's historie, hvilket fremhæver den alvor, som en nation som Rusland kan tillægge handlingen...

Siden da har mange NATO-lande (og også nogle ikke-NATO-medlemmer) lovet at levere våben til Ukraine. Den eneste måde, hvorpå de kan leveres, er over land fra Polen og Rumænien. Det er her, faren opstår. “Det siger sig selv, at ethvert køretøj, der transporterer dødbringende militærustyr ind i en krigszone, er et legitimt mål i henhold til folkeretten; dette ville gælde fuldt ud for enhver NATO-tilknyttet forsendelse eller levering, der foretages af et NATO-medlem på eget initiativ”, skriver Ritter. Hvad sker der så? Opretter NATO så en stødpudezone i Ukraine i henhold til artikel 4? En flyveforbudszone?

“Præsident Putin har ofte klaget over, at Vesten ikke lytter til ham, når han taler om emner, som Rusland anser for at være af afgørende betydning for landets nationale sikkerhed,” konstaterer Ritter. “Vesten lytter nu. Spørgsmålet er, om det er i stand til at forstå situationens alvor? Indtil videre synes svaret at være nej.”

Verdenskrig kan være tæt på lige nu – her er hvad der må gøres

Den 27. februar (EIRNS) – Der blev taget syvmileskridt mod en verdenskrig – en termionuklear krig – i løbet af denne weekend. Det mest omtalte var den russiske præsident Vladimir Putins meddelelse i morges om, at han havde bedt sin forsvarsminister, Sergei Shoigu, og generalstabschef, Valery Gerasimov, om at sætte de russiske strategiske atomstyrker i højeste alarmberedskab.

Han fremsatte sin udmelding efter økonomiske angreb på det russiske banksystem, forsøg på at fastfryse og stjæle Ruslands finansielle reserver og få landets valuta og banker til at krakke, samt forbud mod samtlige russiske flyvninger og alle russiske medier, mens europæiske højteknologiske våben og lejesoldater strømmede ind i Ukraine for at kæmpe. RIA Novosti citerede Putin som følger: "De vestlige lande foretager ikke kun fjendtlige handlinger mod vores land på det økonomiske område, hvormed jeg mener de ulovlige sanktioner, som alle kender meget godt, men de højeste embedsmænd i de førende NATO-lande fremsætter også aggressive udtalelser mod vores land. Derfor beordrer jeg forsvarsministeren og generalstabschefen til at sætte de russiske væbnede styrkers [atomare] afskrækkelses styrker i et særligt beredskab."

Vi befinder os nu helt klart i en form for Cuba-krise fra oktober 1962, tættere end nogen, der levede dengang, nogensinde ønskede at komme til atomkrig. De amerikanske

militære ledere ønskede dengang at indlede krig mod Cuba; hvis præsident Kennedy ikke havde stoppet dem og forhandlet sig frem til en løsning, ville USA's østlige byer have været ramt af en regn af atommissiler. Nu ønsker USA's og Europas politiske og militære ledere, der i årtier har været vant til at brutalisere mindre lande med krige og økonomisk strangulering, at provokere Rusland til krig og ødelægge det.

Disse ledere har omgivet Rusland med fjendtlige militære – herunder atomare – kapaciteter i et omfang, som Rusland ikke kan acceptere. De har flyttet sig for at gøre Ukraine – der strækker sig dybt ind i selve Rusland – til deres ultimative militære anti-Rusland-plattform. Præsident Putin advarede dem for 15 år siden i en tale i 2007 på Sikkerhedskonferencen i München i Tyskland om, at Rusland ikke kunne tolerere at blive omringet og omsluttet af fjendtlige styrker på ubestemt tid. Men efter at have tændt denne krigs lunte, er de nu ved at puste til den, så den kan blive atomar. (Se Putins tale, {EIR}, 23. februar 2007.)

Når først atomvåbenangreb indledes et sted, vil det omslutte hele kloden.

Nu må der anlægges en helt anden tilgang, hvor strategisk stabilitet baseres på økonomisk udvikling. Nu skal Lyndon LaRouches økonomiske og videnskabelige udviklingspolitik stå på dagsordenen. Den har længe været negligeret som umulig (som at vende tilbage til principperne i Franklin Roosevelts Bretton Woods-kreditsystem), eller unødvendig (som at fremskynde udviklingen af laser- og fusionsplasma-teknologier i alle nationer), eller endog latterlig (som at nationer samarbejder om at kolonisere Månen og udforske Mars). Disse politikker er den sidste chance for fred nu – den allersidste chance.

Schiller Instituttet iværksatte den 25. februar en underskriftsindsamling i denne krise: "Indkaldelse til en international konference for at etablere en ny arkitektur for

sikkerhed og udvikling for alle nationer”.

Skriv under her.

“Enhver person”, opfordrede Helga Zepp-LaRouche i dag, “bør med alle midler bestræbe sig for at udbrede denne underskriftsindsamling {og diskutere den}.” Få andre til at diskutere den og til at skrive om den i alt fra internet-kommentarer til simple læserbreve. “Blot 50 førende personer i verden, der opfordrer til at fremme denne idé, kunne sammenkalde en vigtig konference.”

Spørg, hvorfor så mange millioner mennesker for 60 år siden i oktober i år var så alarmerede over, at atomkrig truede dem; og nu, efter 25 års krig og med verdens næststørste atommissilstyrke i højeste beredskab, lader folk som om det ikke kan ske. Måske var vi dengang mere moralsk egnede til at overleve?

En effektiv, omfattende mobilisering for denne underskriftindsamling og denne konference er det eneste anliggende, der kan skabe et alternativ til den yderligere udvikling hen imod en verdenskrig. Underskriftindsamlingen er bogstaveligt talt blevet udarbejdet for at civilisationen kan overleve.

Udvalgt billede: Pexels

**Den militære operation i
Ukraine er en åbenlys**

påmindelse om behovet for at skabe en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur

Den 24. februar (EIRNS) –“Før vi endelig og uigenkaldeligt når det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage i menneskehedens historie – det punkt, hvor en global, atomkrig udsletter den menneskelige art – må vi handle prompte for at rette op på den absolutte katastrofe, som EU’s og USA’s imperialistiske politik har skabt i Ukraine og i relationen til Rusland og Kina. Og vi må især fjerne årsagerne til denne civilisationskrise, før vi når et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.” Sådan skrev Helga Zepp-LaRouche i en artikel den 8. marts 2014. Otte år senere er hendes analyse absolut helt rigtig.

NATO’s og USA’s manglende evne til at reagere seriøst på Ruslands sikkerhedskrav fra december 2021, har ført til en situation, hvor præsident Putin vurderede, at han ikke havde andet valg end at iværksætte en “speciel militæroperation” i Ukraine for at opnå en demilitarisering og afnazificering af landet, før situationen i Ukraine, herunder stigende mængder materiel og udenlandske militærpersoner, skabte en aldeles uudholdelig sikkerhedstrussel.

Den bogstaveligt talt nazistiske trussel i Ukraine, der blev installeret ved dette kup, blev beskrevet i en omfattende redegørelse, der blev offentliggjort af {Executive Intelligence Review} i februar 2014: “Western Powers Back Neo-Nazi Coup in Ukraine”. (Kilde)

Rødderne til den civilisatoriske krise, der driver det vanvittige stormløb mod en konflikt med Rusland og Kina, er

det transatlantiske finanssystems disintegration, og den kuldsejlede plan om at bruge militære trusler og "grøn" afpresning for at opretholde den transatlantiske elites unipolære overherredømme.

Som det fremgår af Schiller Instituttets underskriftsindsamling af 23. februar – som får et stigende antal underskrifter – "bag denne meget reelle krigsfare og årsagen til denne fare, ligger sammenbruddet af hele det transatlantiske finanssystem – City of London og Wall Street, ejerne af dette bankerotte system, er desperate efter at ødelægge ethvert fungerende alternativ til deres system – såsom Ruslands og Kinas alliance – og det finansielle etablissement har åbent tilkendegivet, at det er det, der er på spil."

Vil dette etablissementets vanvittige krav om underkastelse blive overvundet og erstattet af et nyt paradigme, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer? Svaret ligger i vores hænder. Slut dig til LaRouche-bevægelsens bestræbelser for at kræve en omgående sammenkaldelse af en international konference, i lighed med den der udformede den Westfalske Fred.

Underskriftsindsamlingen er tilgængelig på dansk her:

https://www.skrivunder.net/krig_eller_fred

Udvalgt billede: Shane Aldendorff, Pexels

Nu med de første prominente underskrivere:

Underskriftindsamling:

Indkaldelse til en international konference for at etablere

en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling for alle nationer

Se de første prominente underskrivere nedenunder.

23. februar 2022 – I lyset af den eskalerende Ukraine-krise spørger folk rundt om i verden indtrængende sig selv og deres politiske ledere, hvor det hele skal ende. Er dette på vej mod en meget stor, måske endda termonuklear, global konfrontation? Står vi over for en omvendt, farligere Cuba-krise? Vil menneskeheden overhovedet overleve?

Bag denne meget reelle krigsfare og årsagen til denne, ligger sammenbruddet af hele det transatlantiske finanssystem. En spekulationsboble af derivater og gæld på næsten 2 billiarder dollars er allerede ved at gå op i røg. En proces med hyperinflation er blevet udløst globalt, med et ledsagende sammenbrud af de vestlige nationers fysiske økonomier. City of London og Wall Street, ejerne af dette bankerotte system, er desperate efter at ødelægge ethvert fungerende alternativ til deres system – såsom Ruslands og Kinas alliance omkring Bælte- og Vej-initiativet, som nu omfatter næsten 150 nationer – og det finansielle etablissement har åbent erkendt, at det er

det, der er på spil.

Det samme har Vladimir Putin, som med rette har erklæret, at USA's/Storbritanniens/NATO's ubarmhjertige ekspansion mod øst, op til Ruslands grænser, er drevet af denne økonomiske politik, og at den truer Ruslands nationale sikkerhed på en måde, som Rusland ikke kan acceptere.

For at standse fremdriften mod krig, er det derfor nødvendigt at anvende en mere gennemgribende tilgang, nemlig at etablere et helt nyt paradigme, som vil sikre sikkerheden og den økonomiske udvikling for alle nationer på jorden. Den eneste nyere præcedens for dette i Vesten, er den Westfalske Fred fra 1648, som satte en stopper for 150 års religionskrige i Europa. Den blev først udformet på det tidspunkt, hvor alle parter indså, at hvis de fortsatte ad deres nuværende vej, ville der ikke være nogen vindere og meget få overlevende. De valgte at skabe et nyt paradigme, baseret på forsvaret af den andens interesser, og på den forudsætning at alles sikkerhed var den grundlæggende forudsætning for hver parts sikkerhed.

Det er den vigtigste læresætning af den Westfalske Fred for i dag. Verden står i dag ved en lignende skillevej. Hvis den nuværende geopolitiske politik fortsætter, udgør en atomkrig en meget reel mulighed – hvorefter der ikke vil være nogen vindere, og sandsynligvis heller ingen overlevende.

I stedet må der straks indkaldes til en international konference, i stil med det Westfalske Fredsinitiativ. Den grundlæggende opgave for alle parter er at sikre, at der tages hensyn til de centrale økonomiske og sikkerhedsmæssige interesser for hver enkelt part – med andre ord en orden baseret på den andens fordel, på det fælles bedste, eller den almene velfærd, og på en grundlæggende kærlighed til hele menneskeheden.

Det økonomiske system må også omformes drastisk for at give udtryk for dette livssyn. Den berømte amerikanske økonom

Lyndon LaRouche specificerede meget detaljeret, hvordan et sådant system ville fungere, baseret på det han kaldte sine Fire Love:

Den øjeblikkelige genindførelse af Glass/Steagall-loven, som blev iværksat af den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt, uden ændringer, hvad angår handlingsprincippet. Det betyder, at hele den spekulative finansboble skal underkastes en konkursbehandling.

En tilbagevenden til et system med topstyret og nøje defineret nationalt banksystem, som angivet af USA's første finansminister, Alexander Hamilton.

Formålet med brugen af et sådant føderalt kreditsystem er at skabe højproduktive udviklingsforløb med henblik på at forbedre beskæftigelsen, med den ledsagende hensigt at øge den fysisk-økonomiske produktivitet og levestandarden for personer og husholdninger.

Vedtag et "lynprogram" med fusionsdrevet teknologi for at fremme de grundlæggende videnskabelige gennembrud, som ubegrænset økonomisk vækst og udvikling kræver.

Schiller Instituttet og dets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, udsender denne opfordring for at igangsætte den presserende internationale diskussion, der er nødvendig for at indkalde til en sådan konference og stoppe det såkaldte "Dommedagsur", før det slår midnat. Det er på høje tid, at institutioner og enkeltpersoner fra alle nationer træder frem og slutter sig til mobiliseringen for en international konference med henblik på at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer.

Skriv under på underskriftindsamlingen her på skrivunder.net:

Links til underskriftindsamlingen på andre sprog:

Spanish, Italian, French, Swedish, Arabic, Danish, Portugese,

German, and Chinese.

North America (U.S. and Canada)		
Canada	Julian Fell	Biologist; Co-Director Area F, Regional Government of Nanaimo, British Columbia
Canada	Faisal Huda	CEO, BUNA Capital Inc.
Canada	Bill MacPherson	Past President, Applied Science Technologists and Technicians of British Columbia
Canada	John Stone	MChE, Member, Association of Professional Engineers, Geologists and Geophysicists of Alberta
United States	Dr. Athar Abbasi	Major, U.S. Army (Ret)
United States	Jon Baker	Agricultural Bank Loan Officer
United States	James Benham	State President, Indiana Farmers Union; Board Member, National Farmers Union
United States	Fr. Lawrence Bernard	Order of Friars Minor (OFM)
United States	Mike Callicrate	Farm leader, Kansas/Colorado

United States	Marshall Carter-Tripp	Foreign Service Officer (ret), former political science professor
United States	Victor Chang	US-China Forum, Inc.
United States	Alan Covey	Political activist
United States	Joel Dejean	LaRouche Independent Candidate for U.S. Congress – 38th District (Texas)
United States	Dr. Joycelyn Elders	Former U.S. Surgeon-General
United States	Frank Endres	Farm Leader, California
United States	Christopher Fogarty	Chair, Chicago Friends of Irish Freedom; author of “Ireland 1845-1850; the Perfect Holocaust, and Who Kept it ‘Perfect’.”
United States	Graham Fuller	Former CIA Officer and Vice Chair of the National Intelligence Council
United States	Matthew Griener	City Council, Keota, Iowa
United States	Dr. Bihong Guan	Chairman, World Association of Chinese Elites
United States	DeWayne Hopkins	Former two-term mayor; current at-large Councilman, Muscatine, Iowa

United States	James Jatras	Former U.S. Diplomat and Advisor to U.S. Senate Republican Leadership
United States	Dr. Ernest Johnson	President Emeritus, Louisiana NAACP; civil rights attorney
United States	Wilbur Kehrli	National Board of Directors, American Blue Cattle
United States	George Koo	Chairman, Burlingame Foundation; retired international business consultant
United States	Keaten Mansfield	Center for Political Innovation, Chief of U.S. Staff
United States	Caleb Maupin	Founder and Director, Center for Political Innovation
United States	David Meiswinkle	Attorney and former President of the Lawyers' Committee for 9/11 Inquiry
United States	John O'Loughlin	

United States	Jeff Philbin	Nuclear Engineer, Technical Consultant, Independent Contractor
United States	Sam Pitroda	Inventor and entrepreneur; Chairman, Indian Overseas Congress
United States	Earl Rasmussen	Executive Vice President, Eurasia Center
United States	Diane Sare	LaRouche Independent Candidate for U.S. Senate – New York
United States	Naser Shahalemi	Executive Director, End Afghan Starvation
United States	John Shanahan	Editor, website: allaboutenergy.net
United States	Barbara Suhrstedt	International concert pianist
United States	Everett Suttle	Opera singer
United States	Bruce Todd	Former Independent candidate for NJ Lt. Governor; Retired Millwright, Local 715
United States	Mohammad Ashraf Toor, MD	Chairman, Pakistani American Congress
United States	Bob Van Hee	Redwood County Commissioner, Minnesota

United States	Zaher Wahab	Professor Emeritus of Education, former Advisor to the Afghanistan Ministry of Higher Education
United States	Alan Waltar	Retired Professor and Head, Dept. of Nuclear Engineering, Texas A&M University; Past President , American Nuclear Society
Europe		
Belgium	Frans Vandenbosch	Author of "Statecraft and Society in China"
Denmark	Tom Gillesberg	Director, Schiller Institute, Denmark; former parliamentary candidate
Denmark	Jelena Nielsen	Director, Russian-Danish Dialogue
Denmark	Jens Jørgen Nielsen	Former Moscow correspondent, Danish daily Politiken; author of books about Russia and Ukraine; a leader of Russian-Danish Dialogue
Denmark	Thomas Vissing	Director of a China-Nordic trading company

Denmark	Dr. Li Xing	Professor of Development and International Relations, Department of Politics and Society, Aalborg University
Donetsk People's Republic	Russell "Texas" Bentley	Journalist, Former Vice President of Donbass Humanitarian Aid
France	Jacques Cheminade	President, Solidarité et Progrès, former presidential candidate
France	Alain Corvez	Col. (Ret.), International strategy advisor; former advisor to the Commanding General of the United Nations Force in South Lebanon (UNIFIL)
France	Ali Ratsbeen	President, Academie Géopolitique de Paris
Germany	Dr. jur. Wolfgang Bittner	Author
Germany	Ole Doering	Professor, Hunan Normal University; Associate Professor, Dep't. for Global Health, Peking University; Privatdozent, KIT

Germany	Rainer Sandau	Technical Director, Satellites and Space Applications, International Academy of Astronautics (IAA)
Germany	Helga Zepp-LaRouche	Founder and Chairwoman, Schiller Institute
Greece	Leonidas Chrysanthopoulos	Ambassador ad Honorem; Secretary General, Black Sea Economic Cooperation Organization (BSEC), 2006-2012
Greece	George Tsobanoglou	Professor of Sociology, University of the Aegean
Italy	Mario Agostinelli	Chairman, Fondazione Energia Felice
Italy	Pino Arlacchi	Former Director, United Nations Drug Control Programme; Professor of Sociology, University of Sassari
Italy	Prof. Bruno Brandimarte	Professor of Electronic Measurement, Rome
Italy	Nino Galloni	Economist

Italy	Liliana Gorini	Chairwoman of Movisol (Movimento Internazionale per i Diritti Civili Solidarietà)
Italy	Prof. Fabio Massimo Parenti	Associate Professor of International Studies, CFAU, Beijing
Italy	Vincenzo Romanello	Nuclear Engineer, Founder of Atomi per la Pace (Atoms for Peace), Lecce. Italy
Italy	Alessia Ruggeri	Spokeswoman of Comitato per la Repubblica, Rome, Italy
Monaco	Aleksandar Krainer	Author, "Grand Deception: The Truth about Bill Browder, the Magnitsky Act and Anti-Russian Sanctions"; financial consultant
Netherlands	Guus Berkhout	Professor-Emeritus Geophysics, President of CLINTEL
Norway	Thore Vestby	Former mayor and MP; Cofounder, ICHI Foundation
Spain	Juan José Torres Núñez	Free-lance journalist, poet

Sweden	Hussein Askary	Southwest Asia Coordinator, Schiller Institute
Sweden	Kjell Lundqvist	Chairman, European Labor Party
Sweden	Ulf Sandmark	Chairman, Schiller Institute, Sweden
United Kingdom	Mike Robinson	Editor, The UK Column
Ibero-America/Caribbean		
Argentina	Enrique Juan Box	Media personality
Argentina	Luis Bragagnolo	Peronist leader; Veterinarian
Argentina	Roberto Fritzsche	Professor, Department of Economic Science, University of Buenos Aires
Argentina	Ruben Darío Guzzetti	Professor, Argentine Institute of Geopolitical Studies
Argentina	Juan Francisco Numa Soto	Constitutional Attorney
Argentina	Carlos Perez Galindo	Attorney at Law
Argentina	Alejandro Yaya	Vice President, Civilian Institute of Space Technology
Bolivia	Edwin De la Fuente Jeria	Former Commander in Chief of the Bolivian Armed Forces

Bolivia	Max Ibañez	Former Secretary of Grievance Resolution, National Federation of Electrical, Telephone and Water Workers of Bolivia
Bolivia	Sandra Marca Uscamayta	Integration Coordinator for the Peasant, Indigenous and Native Economic Organizations of Bolivia
Brazil	Jairo Dias Carvalho	Professor, Philosophy of Technology, Federal University of Uberlândia
Brazil	Igor Maquieira	Biologist; member of CLINTEL
Colombia	Mario Guillermo Acosta Alarcon	Scientist and author; General Director of CIFRA (Space Lab City)
Colombia	Ross Carvajal	Journalist
Colombia	Everardo Hernandez Pardo	Trade union leader
Colombia	Alba Luz Pinilla	Vice-President of DIGNIDAD Political Movement
Colombia	Pedro Rubio	President, Association of Officials of the General Accounting Office of the Republic

Dominican Republic	Ramon Emilio Concepcion	Attorney at Law; Presidential Pre-candidate for the PRM party (2020)
Dominican Republic	Ramon Gross	Post-graduate Professor, Catholic University of Santo Domingo
Dominican Republic	Dante Ortiz Nunez	Historian; Professor of History, Autonomous University of Santo Domingo
Dominican Republic	Domingo Reyes	Former professor of economics, Ph.D. in Higher Education
Dominican Republic	Rafael Reyes Jerez	TV producer, "Face to Face" and "Economics and Politics" on Chanel 69 Teleradioamérica
Haiti	Jhonny Estor	Founder, Renaissance-Haiti
Haiti	Dr. Garnel Michel	Physician and author; his book 'Bak Lakay' calls the diaspora to return and help rebuild Haiti
Mexico	Edith Cabrera	Founder and Director of "Coalition #24F Life and Liberty for Julian Assange"

Mexico	Oscar Ramon Castro Valdez	General Director, "Dossier Político" internet publication
Mexico	Daniel Estulin	Publicist
Mexico	Simon Levy	Founder, Cátedra México-China, National Autonomous University of Mexico (UNAM)
Mexico	Enrique Lopez Ochoa	Surgeon, Professor of Angiology, UNISON School of Medicine
Mexico	Daniel Marmolejo	Investigative journalist, winner of the 2019 National Journalism Award
Mexico	Marino Montoya Contreras	Journalist for El Centinela and LGM News
Mexico	Francisco Quezada	Mathematician; Professor Department of Sciences and Humanities, National Autonomous University of Mexico (UNAM)
Mexico	Antonio Valdez	Journalist
Mexico	Jaime Varela Salazar	Chemical Engineer; Former Director of the Department of Chemical Sciences, University of Sonora (UNISON)

Peru	José Antonio Benllochpiquer Castro	Vice President, Christian Democratic Party
Peru	Fernando Fauche	National Secretary, Christian Democratic Party
Peru	Adrian Flores Konja	Former Dean of Accounting Sciences, National University of San Marcos
Peru	Carlos Francisco Gallardo Neyra	President, Christian Democratic Party
Peru	Ruben Rojas	Nuclear Physicist
Peru	Milton Vela-Gutierrez	Professor, University of Lima
Venezuela	Emil Guevara Muñoz	Member of Parliament, Latin American Parliament (2006-2011)
Venezuela	Edgar Rodriguez Martinez	Alberto Adriani Foundation
Africa/Asia/Australia		
Africa	Tse Anye Kevin	Deputy President, State55 Afrika
Australia	Trudy Campbell	Australian Citizens Party
Congo, Republic of	Diogène Senny	President of Ligue Panafricaine – UMOJA Congo; Coordination avec les Partis Panafricanistes

Guinea	Jacques Bacamurwanko	Former Ambassador of Burundi to the United States
Iraq	Mustafa Jabbar Sanad	Member, Council of Representatives (Parliament), Basrah
Lebanon	Basham El Hachem	Professor of Political Sociology, Doctoral School, l'Université du Liban
Malaysia	Dr. Isharaf Hossain	President & Principal Research Fellow, Muslim World Research Center (MWRC), Kuala Lumpur.
Mozambique	Samo Fernando Soares da Manhica	Executive Director, International Alliance for Development – Mozambique
Pakistan	Shakeel Ahmad Ramay	Chief Executive Officer, Asian Institute of Eco-Civilization Research and Development (AIERD), Islamabad
Pakistan	Khalid Latif	Executive Director, Center of Pakistan and International Relations (COPAIR); Program Director (Middle East)

Yemen	Fouad Al-Ghaffari	President, ALBRICS Yemeni Youth Parliament
-------	-------------------	--

Panel 2:

POLITISK ORIENTERING den 23. februar 2022: Rusland gør oprør imod USA med støtte fra Kina. Vil Europa ødelægge sig selv for at skade Rusland?

Med formand Tom Gillesberg

Lydfil:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/02/tg-23.2.22.mp3>

**POLITISK ORIENTERING i går den 23. februar 2022:
Rusland gør oprør imod USA med støtte fra Kina.
Vil Europa ødelægge sig selv for at skade Rusland?**

Der findes et alternativ til krig og kaos.

Læs, cirkulér og debater Schiller Instituttets nye udtalelse.

Resumé:

Rusland bryder med det "moderne britiske imperium", den internationale regelbaserede (USA dikterede) verdensorden i lighed med den amerikanske uafhængighedserklæring imod det britiske imperium. Det er ikke en beslutning, det er truffet letsindigt, men fordi man ikke føler, man har et valg, hvis Rusland skal have sin frihed i fremtiden og undgå at være en vasalstat, som landene i EU og Nato tydeligvis er.

Rusland har fuldstændig rygdækning fra Kina på det grundlag, som er fremlagt i Beijing-erklæringen fra Putin og Xi Jinping den 4. februar, hvor man gør op med den unipolære USA-kontrollerede verdensorden og erklærede starten på en ny multipolær verdensorden.

Anerkendelsen af Lugansk- og Donetsk-republikkerne er kun første skridt. Indtil Rusland får de sikkerhedspolitiske indrømmelser, som man har krævet – en ny sikkerhedsarkitektur der også imødekommer deres bekymringer – så vil man skridt for skridt eskalere konflikten. Begyndende med indtagelsen af det fulde territorium af republikkerne Donetsk og Lugansk.

Rusland er klar over, at USA vil iværksætte massive sanktioner, som frem for alt vil ramme ikke blot Rusland, men også Europa. Det har briterne og USA det fint med. De ødelægger gerne Tyskland og kontinentaleuropa og frygter mest af alt et samarbejde mellem EU (med Tyskland i centrum) og Rusland. Både første og anden verdenskrig blev støttet af Det britiske Imperium for at forhindre et sådant tysk-russisk samarbejde.

At eskaleringen kom nu var ikke Ruslands valg, men konsekvensen af den vestlige finansielle nedsmeltning der er i gang, som har sat ekstra tryk på den vestlige offensiv imod Rusland i blandt andet Ukraine. Rusland følte sig tvunget til at sige fra nu (så snart vinter-OL i Beijing var overstået).

Kina vil bakke Rusland fuldstændigt op, fordi det ved, at hvis

man knækker Rusland, så vil man rette alle sine kræfter imod at knække Kina. Se videoen og erklæringen fra 4. februar om den nye russisk-kinesisk lancerede verdensorden på Schiller Instituttets hjemmeside.

Der er en vej ud af den ellers langvarige spændte og konfliktfyldte situation vi er inde i, hvis Vesten (USA) er villige til at tænke om og acceptere en ny sikkerhedsarkitektur, der også tager hensyn til Rusland og Kina. Ellers vil tingene blive ved med at eskalere og faren for en atomkrig, bevidst eller ved en fejl, vil vokse. Der er ikke noget kvik-fix inden for den gamle vestligt-fastlagte verdensorden. De gode gamle dage kommer ikke tilbage.

Forslaget om en ny militær-aftale mellem USA og Danmark, der giver amerikanske soldater og materiel fri adgang til Danmark uden dansk kontrol, vil bekræfte, at Danmark ikke er en suveræn nation men blot en amerikansk vasalstat, der vil blive brugt i det amerikanske militære spil i Europa – med ubehagelige og potentielt fatale konsekvenser for Danmark. Danmark må have en selvstændig dansk strategi, vi må kunne tænke selv.

Oven i Ukraine-krisen kommer den igangværende finansielle nedsmeltning, som kan kraftigt forværres af de planlagte sanktioner imod Rusland.

Forbered Danmark til at håndtere dette gennem iværksættelsen af LaRouches 4 økonomiske love. Studér LaRouches økonomiske arbejde.

**Tale af Helga Zepp-LaRouche,
Schiller Instituttets**

konference, "100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!"

Den 19. februar 2022

HELGA ZEPP-LAROUCHE: God eftermiddag, god aften, alt efter hvor på planeten du befinder dig.

Hvis man ser på den nuværende strategiske situation ovenfra, ud fra historiens lange historiske bue, hvordan skal menneskeheden så skænke sig selv institutioner, der sikrer dens overlevelse på lang sigt, samt ud fra den nuværende dynamik mellem et Kina i fremgang og Asien generelt og et svigtende vestligt liberalt system, synes det at være indlysende, at resultatet af denne historiske æra må være et nyt paradigme i de internationale relationer. Fortsættelsen af geopolitik, som i øjeblikket har bragt os på randen af atomkrig, og det vanvid som ingen steder kommer tydeligere til udtryk end i den militærdoktrin, der ligger bag manøvren "Global Lightning", som forudsætter en langvarig atomkrig – denne geopolitik må erstattes af en international sikkerhedsarkitektur, der garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på jorden, herunder Rusland og Kina samt udviklingslandene.

Konfucius tilskrives den idé, at det første, der skal til for at løse et problem, er at bringe orden i begreberne, for hvis begreberne er i uorden, fører det til misforståelser, som fører til skænderier, som fører til rystelse af statens fundament, og der kan ikke være nogen harmoni i verden. Derfor

er det en af de mest presserende opgaver at klarlægge forskellen mellem den historiske sandhed om, hvad der er sket i løbet af de sidste godt 30 år, siden Sovjetunionens opløsning, og den officielle "beretning", der fortælles i de vestlige mainstream-medier, og faktisk i disse dage nu på sikkerhedskonferencen i München, hvor en bred repræsentation af eliten i NATO-fraktionen er til stede. Og hvor det ser ud til, at udenrigsminister Tony Blinken og den tyske udenrigsminister Annalena Baerbock synes at være to alen ud af et stykke – hvilket er et forbløffende skuespil.

Disse kræfters officielle linje er, at Putin er aggressoren, at Rusland er det eneste land, der har ændret grænserne i Europa i efterkrigstiden med magt, nemlig på Krim, og at den eneste relevante kamp er mellem de liberale demokratier og de aggressive, autokratiske stater, at NATO aldrig har gjort noget forkert, og at Rusland nægter suveræne lande som Ukraine retten til at vælge den alliance, de ønsker at være en del af. Det sidste, disse medier og politikere ønsker, er en præcis undersøgelse af, hvordan denne nuværende situation er opstået.

Men at tingene sættes på plads, er en uomgængelig forudsætning for at nå frem til en positiv løsning på den nuværende situation. Sovjetunionens sammenbrud betød ikke den vestlige liberale models overlegenhed. Det kollapsede af præcis de årsager, som Lyndon LaRouche identificerede i 1984, nemlig dets tilslutning til Ogarkov-doktrinen, afvisningen af at acceptere præsident Reagans tilbud om at samarbejde om det, der senere blev kaldt det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som min afdøde mand Lyndon LaRouche var ophavsmand til, og fastholdelsen af principperne for det, som den sovjetiske økonom Preobrazhensky havde betegnet som "primitiv social akkumulation". Pave Johannes Paul II advarede dengang eftertrykkeligt om, at Vesten ikke skulle drage den konklusion, at de var moralsk overlegne, og som bevis herpå pegede han på udviklingssektorens tilstand, der var fattig og underudviklet, som et biprodukt af det vestlige liberale

system.

I denne periode mellem Berlinmurens fald og Warszawa-pagtens opløsning, var der en reel chance for noget helt nyt: Kommunismen var forsvundet, Vesten havde ikke længere nogen fjende, og Lyndon LaRouche og hans bevægelse havde først foreslået den produktive trekant, Paris-Berlin-Wien, og derefter, efter Sovjetunionens sammenbrud, Den eurasiske Landbro som grundlag for skabelsen af en fredsordning for det 21. århundrede.

Den tidligere amerikanske ambassadør i Moskva, Jack Matlock, har gentagne gange eftertrykkeligt hævdet, at Sovjetunionen ikke udgjorde nogen trussel i de sidste år af sin eksistens, og at Den kolde Krig ikke sluttede med Sovjetunionen, men at den faktisk var slut to år tidligere, fordi Gorbatsjov havde accepteret en demokratisering af Østeuropa og forskellige interne reformer, hvilket en stor del af den russiske befolkning hadede ham for, og betragtede ham som en forræder, i modsætning til folk i Vesten og især i Tyskland, som i store folkemængder råbte: "Gorby! Gorby! Gorby!"

Argumentet om at der aldrig blev givet noget løfte til Rusland om, at NATO ikke ville udvide sig mod øst er en åbenlys løgn, som er blevet afsløret af samtidige vidner såsom Matlock. Der foreligger en diskussion af den daværende amerikanske udenrigsminister, James Baker III, den 9. februar 1990, hvor han bekræftede over for Gorbatsjov, at NATO "ikke ville rykke en tomme mod øst". Og for ganske nylig, på spektakulær vis, af Roland Dumas, den daværende franske udenrigsminister. Tydeligvis, på grund af den akutte krigsfare, brød han for fem dage siden sin mangeårige tavshed og vidnede i et langt interview med den franske hjemmeside "Les Crises" om det, han havde fortalt vores franske repræsentant, Jacques Cheminade, privat, allerede tre år forinden: at der dengang var en meget vigtig forhandling om nedrustning og demilitarisering af Warszawa-pagten i gang.

Dumas sagde: "og diskussionen begyndte således. Det var den russiske diplomat som via Gorbatsjov, men også via den russiske udenrigsminister, Sjevardnadze, bad om ordet, og som sagde: "Vi, den russiske delegation, vil gerne vide, hvad der kommer til at ske med NATO's bevæbning i forbindelse med nedrustningen? Og vi kræver," jeg husker det tydeligt; han var formel, "at de allierede tropper overholder to forpligtelser". Den første, hvor han var meget sentimental, er den der vedrører bevarelsen af monumenter i alle de sovjetiske lande, til minde om den sovjetiske hærs ære. Den anden er, at der skal være en forpligtelse for Warszawa-pagtens og NATO's tropper, og at der ikke må ske nogen forskydning af NATO-tropper i de områder af Sovjet-pagten, der skal afvæbnes." Og på spørgsmålet om hvorfor det ikke blev nedfældet i de egentlige traktater, sagde han: "Det blev ikke nævnt. Det vil sige, at folk, så påpasselige som amerikanerne, folk i Atlant-alliancen, vi anmodede ikke om, at det blev nedskrevet. Det er muligt, men i forhold til karakteren af den generelle diskussion, det vil sige et forsøg på at afvæbne for at gøre en ende på truslen om krig, for det var det der betød noget, og for at forberede en anden periode i forbindelse med en tid, som var nedrustning, var det logisk.

"Så denne diskussion fandt sted: Den fandt først og fremmest sted, fordi russerne bad om det, fordi vi støttede det – først mig selv, og ligeledes amerikanerne, og naturligvis tyskerne."

Jack Matlock understreger, at løftet om at selv før Sovjetunionens afslutning, var det almindeligt accepteret, at sikkerhed måtte betyde sikkerhed for alle, og at der var et argument, hvor Gorbatsjov retfærdiggjorde en reduktion af oprustningen af det sovjetiske militær. Matlock fortæller også, at præsident Bush senior i en af sine sidste taler i Kiev, da der stadig var et Sovjetunionen, rådede ukrainerne til, at de burde tilslutte sig Gorbatsjovs frivillige føderation, som han foreslog, og han advarede ukrainerne mod "selvmorderisk nationalisme".

Lad os se videoen fra den tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher, som bekræftede dette meget tydeligt.

FORTÆLLER: Til gengæld for tysk enhed lovede Vesten at undlade at lade NATO rykke længere mod øst. I Washington afgiver den daværende udenrigsminister vidtrækkende løfter.

HANS DIETRICH GENSCHER: Vi blev enige om, at det ikke er hensigten at udvide NATO's forsvarsområde mod øst. Det gælder i øvrigt ikke kun med hensyn til D.D.R. [Østtyskland], som vi ikke ønsker at indlemme der, men det gælder helt generelt.

[skærmvisning – "1999": Videoen viser udenrigsminister Madeleine Albright og tre udenrigsministre på et podium. Bag dem ses USA's, NATO's og andre flag.]

FORTÆLLER: Et kortvarigt løfte. De første østeuropæiske lande bliver optaget i NATO. Udenrigsminister Madeleine Albright stråler, da hun omfavner sine kolleger fra Polen, Tjekkiet og Ungarn. Et truende greb set fra Moskvas synspunkt. Men de er for svage til at reagere. [slut video]

ZEPP-LAROCHE: Så, man har Dumas, Genscher, Matlock, som alle bekræfter, at disse løfter blev aftalt, og som klart modsiger den officielle erklæring om, at sådanne løfter aldrig blev afgivet, hvilket NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, altid gentager.

Så sent som i dag rapporterer Spiegel Magazine i Tyskland om et nyligt fremkommet, tidligere hemmeligt, klassificeret dokument i det britiske nationalarkiv, som blev opdaget af den amerikanske politolog Joshua Shiffrin, om et møde mellem de politiske ansvarlige for udenrigsministerierne i USA, Storbritannien, Frankrig og Tyskland i Bonn den 6. marts 1991. I dokumentet står der, at alle var enige om, at et NATO-medlemskab for de østeuropæiske lande ville være uacceptabelt. Jürgen Chrobog, repræsentant fra Bonn, citeres: "At en udvidelse af NATO hinsides Elben ville være uacceptabel.

Derfor bør Polen og de andre lande ikke tilbydes NATO-medlemskab.”

USA's repræsentant på dette møde, Raymond Seitz, var enig i, at de under 2+4-samtalerne havde lovet Sovjetunionen, at NATO ikke ville udvide formelt eller uformelt mod øst.

Spiegel påpeger, at russerne allerede i 1993, længe før Putin, klagede over, at en udvidelse af NATO mod øst ville krænke ånden i 2+4-samtalerne. Det blev ikke skrevet ned, men begge parter handlede i 1990 i god tro, noget, som tilsyneladende er [gået] helt tabt.

Allerede dengang blev den gode tro imidlertid ikke delt af alle. I stedet for et nyt system, der ville yde sikkerhed for alle, hvilket også kunne have omfattet Ruslands optagelse i NATO, startede de neokonservative i USA og deres britiske kolleger "Projektet for et Nyt amerikansk Århundrede", som var et initiativ til at opbygge en unipolær verden. Den irrationelle opstemthed overtog ikke kun markederne, som Alan Greenspan bemærkede på et tidspunkt i 90'erne, men det var euforien over, at det vestlige liberale system havde "vundet" Den kolde Krig, som blev den fortælling, der erstattede den historiske kendsgerning.

Francis Fukuyamas tåbelige og fuldstændig grundløse, forkerte argument om historiens afslutning, som betød, at det liberale demokrati ville brede sig til alle lande på verdensplan, begyndte at lægge et røgslør over de vestlige etablissemeters tankegang. Måden, hvorpå denne unipolære verden skulle oprettes, var imidlertid ikke så smuk. Farverevolutioner – orange, rosa, hvide, gule, arabiske – næsten hele regnbuens spektrum – blev støttet med milliarder af dollars: 5 milliarder dollars til Ukraine alene, til NGO'ere, før 2014, som Victoria Nuland åbenlyst pralede med. Det omfattede støtte til et kup i Kiev i 2014, som bragte offentligt bekendende nazistiske kræfter i Stepan Banderas tradition til magten; netværk, som var blevet opretholdt af NATO's

efterretningstjenester i organisationer som den Anti-Bolsjevikiske Blok af Nationer i efterkrigstiden med henblik på en potentiel konfrontation med Sovjetunionen.

“Så disse efterretningstjenester vidste præcis, hvem der udførte kuppet på Maidan. Det var som en reaktion på den brutale undertrykkelse af den russisktalende befolkning i Ukraine, at folk på Krim ved en folkeafstemning stemte for at de ønskede at tilslutte sig Rusland, så der var ingen tvungen ændring af Krims grænser.”

Naturligvis skulle FN-pagten og folkeretten i denne proces erstattes af en “regelbaseret orden”. Dette skete med omfattende støtte fra Tony Blair, som i 1999 i Chicago argumenterede for humanitære interventionistiske krige, “retten til at beskytte”: at man måtte erklære afslutningen på den Westfalske Fred.

Omstændighederne omkring den 11. september, som Lyndon LaRouche havde advaret om ni måneder før det skete, som en “Reichstagsbrand”, der var ved at ske, hvilket eliminerede en betydelig del af borgerrettighederne i USA og dannede grundlaget for de endeløse krige, begyndende med Afghanistan – den første krig baseret på løgne. Det der fulgte, var Colin Powells løgne over for FN i 2003 om masseødelæggelsesvåben i Irak, efterfulgt af krigene i Libyen med mordet på Gaddafi, forsøget på at vælte Assad-regeringen i Syrien og direkte og indirekte talrige andre militære operationer: Resultatet var millioner af døde og sårede og millioner af flygtninge.

Var alt dette i USA's eller Vestens interesse i almindelighed?

Resultatet var et gigantisk tilbageslag. Putin, som i de første år af sit præsidentembede havde mange beundrere i Vesten, blev i stigende grad upopulær hos arkitekterne af den unipolære verden, fordi han ikke underkastede sig den “regelbaserede orden”. Han begyndte at genrejse Ruslands rolle som en aktør i verden. I 2008 i Georgien og i 2015 i Syrien og

nu for nylig ved at kræve, at NATO's ekspansion mod øst ikke blot stoppes, men også tilbageføres til 1997-status, og ved at kræve skriftlige, juridisk bindende garantier fra USA og NATO om, at Ukraine aldrig bliver medlem, at der ikke må være offensive våbensystemer langs den russiske grænse, og at NATO ikke rykker længere mod øst.

Hvis man ser på de sidste 30 års historie, er dette faktisk et ganske beskedent krav. Også i lyset af, at Ukraine ikke opfylder kravene i NATO-traktatens artikel 5 og 10, som general Kujat, den tidligere stabschef for Bundeswehr, korrekt hævder.

I mellemtiden har et andet udslag af modstand mod den "regelbaserede orden" fået en fremtrædende plads. Kina, som havde sin egen plan for en eurasisk landbro, reagerede meget positivt på de programmer, som Schiller Instituttet foreslog for en ny silkevej, men som i første omgang mislykkedes. Det var for økonomisk svagt til at gennemføre disse planer efter den såkaldte "Asien-krise" i 1997, hvor nogle asiatiske landes valutaer blev brutalt spekuleret i sæk af folk som Soros, der på en uge frarøvede landene det, som deres befolkninger havde oparbejdet i årtier.

Kinas reaktion på denne hændelse og de overordnede mål om fattigdomsbekæmpelse i hele verden var præsident Xi Jinpings bekendtgørelse af Den nye Silkevej i 2013 i Kasakhstan. Dette uden sammenligning største infrastrukturprojekt i historien er blevet en omfattende succeshistorie med næsten 150 involverede lande. Men især Kinas fortsatte økonomiske fremgang som lokomotivet i Bælte- og Vej-Initiativet fik fortalene for den unipolære verden og deres finansfolk i City of London, Wall Street og Silicon Valley til i stigende grad at karakterisere Rusland og Kina som "autokratiske", "autoritære" og værre ting.

Disse angreb havde som forventet den følgevirkning, der var et mareridt for folk som Zbigniew Brzezinski, Dick Cheney og

beslægtede, nemlig at disse to lande – Rusland og Kina – har skabt et partnerskab uden fortilfælde. Den 4. februar, i begyndelsen af de Olympiske Vinterlege i Beijing, underskrev præsident Putin og præsident Xi Jinping et dokument om et omfattende strategisk partnerskab, som ifølge deres egne beskrivelser udgør en model for de fremtidige internationale forbindelser mellem nationer, der vil være baseret på gensidig hensyntagen til den andens interesser inden for det fulde spektrum af økonomiske, politiske, kulturelle og militære områder. [<http://en.kremlin.ru/supplement/5770>]

Denne aftale har formelt sat en stopper for ideen om en unipolær verden. Det er en historisk kendsgerning, der er kommet for at blive, ikke mindst fordi den kombinerer Ruslands marginale militære overlegenhed med den kinesiske økonomis styrke, og i praksis indebærer det, at den slags trusler, som blev fremsat af de to unavngivne embedsmænd fra Det Hvide Hus, om at USA i tilfælde af en invasion af Ukraine ville forhindre Rusland i at diversificere fra olie og gas og nægte det adgang til avancerede teknologier. Aftalen mellem Kina og Rusland har gjort denne trussel forældet.

Det er nu på tide, at alle klart tænkende og fredselkende mennesker i Vesten genovervejer den strategiske og historiske situation uden fordomme eller ideologiske tilbøjeligheder. Hvis menneskeheden skal have en sikker og lykkelig fremtid, må vi opgive den geopolitiske tankegang i form af konfrontation og erstatte den med en plan for samarbejde mellem alle nationer med henblik på en fælles fremtid for menneskeheden. For det er hvad vi har, på godt og ondt.

Det er på høje tid at erklære NATO for forældet og erstatte det med en international sikkerhedsarkitektur, som garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på planeten. I stedet for at behandle det nye omfattende partnerskab mellem Rusland og Kina som en fjendtlig sammenslutning, der skal bekæmpes med et nyt våbenkapløb, bør Europas, USA's og andre kontinenters nationer signalere, at de er villige til at indgå i en ny

"westfalsk" fredsforhandling, som vil være baseret på den andens interesser og alles fælles bedste. Det stod klart for de kræfter, der forhandlede denne traktat fra 1644-1648, at der ikke kunne være nogen vinder i fortsættelsen af Trediveårskrigen, som i virkeligheden var kulminationen på 150 års religionskrig i Europa, hvor en tredjedel af befolkningen og værdierne var blevet ødelagt.

I dag ville det være så meget mere klart for alle parter, at en fortsættelse af konfrontationen, herunder truslen om atomar udryddelse af hele menneskeslægten, ikke vil efterlade nogen som vinder.

En sådan ny Westfalsk Traktat må være baseret på principper, som er i overensstemmelse med naturloven og lovmæssigheden i det fysiske univers. Den skal afspejle skønheden i den menneskelige art, som er den eneste hidtil kendte art, der er udstyret med kreativ fornuft, hvilket adskiller os fra alle dyr og andre former for liv. Naturligvis skal den nye Vestfalske Traktat ligesom den oprindelige Vestfalske Fred omhandle alle specifikke emner som Minsk II-aftalerne og andre territoriale knaster, men også vor tids store udfordringer som f.eks. et globalt sundhedssystem til bekæmpelse af pandemier, afhjælpning af den globale hungersnød af bibelske dimensioner, som [den administrerende direktør for FN's Verdensfødevarerprogram] David Beasley taler om, afhjælpning af fattigdom i hele verden og andre anliggender, der vedrører hele menneskehedens fælles bedste.

Den umiddelbare opgave, der ligger foran os, er at organisere alle landes samarbejde med projekter i Bælte- og Vej-initiativet, som allerede er beskrevet meget mere detaljeret i den rapport, vi offentliggjorde i 2014: "Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen", en omfattende plan for udvikling og integration af alle klodens kontinenter. Den skal tage fat på den umiddelbare fare for et systemisk sammenbrud af det transatlantiske finanssystem, som de Fire Love, der blev udformet af Lyndon LaRouche for mange år siden, er den

tilgængelige løsning på.
(https://larouchepub.com/lar/2014/4124four_laws.html) Og den skal definere de områder, hvor der er brug for et nødvendigt internationalt samarbejde, såsom den hurtigst mulige realisering af en ny økonomisk platform baseret på termionuklear fusionsenergi, for at opnå energi- og råvaresikkerhed for alle nationer. Den skal definere fredeligt samarbejde inden for rumforskning, rumfart og kolonisering af rummet.

Vi er den kreative art, og det er nu det rette tidspunkt i vores historie til at bevise det.

Et sidste punkt. Hvis man sammenligner den Westfalske Freds succes med Versailles-traktatens totale fiasko, som ikke tog hensyn til alle deltagende parters interesser, men blot udgjorde optakten til den næste verdenskrig, så burde det være indlysende, at princippet om alle nationers suverænitet, forenet af et højere mål om én menneskehed, skal opretholdes.

Vi bør derfor vende tilbage til ånden fra Berlinmurens fald, som kunne have været en "menneskehedens stjernestund" (på tysk eine Sternstunde der Menschheit), og potentialet i 2+4-aftalen, som ikke blot var en egentlig fredstraktat, der afsluttede efterkrigstiden og teoretisk set etablerede den tyske suverænitet, men som alle ved, er denne suverænitet som følge af den ovenfor beskrevne udvikling aldrig kommet til udtryk i tyskernes bevidsthed, hvor ordet "suverænitet", i modsætning til Frankrig, hvor suverænisterne er i flertal, ikke engang er kendt af den gennemsnitlige borger i Tyskland. Det skal der også rettes op på og gøres noget ved.

Så lad os vende dette yderst farlige øjeblik til en chance for at skabe en ny æra for menneskeheden. Lad os skabe en ægte "menneskehedens stjernestund", som er den udødelige art værdig, som vi er skabt til at være.

Mange tak.

Interview med freds- og fremtidsforsker Jan Øberg: Om Ukraine-Rusland-USA-NATO krisen, Danmarks forhandlinger om amerikanske soldater i Danmark, og Xinjiang spørgsmålet, den 21. februar 2022

Jan Øberg, ph.d., er freds- og fremtidsforsker og kunstfotograf,
Direktør, The Transnational Foundation for Peace and Future
Research, TFF, Sverige, <https://transnational.live>

Jan Øberg kan kontaktes her: oberg@transnational.org

Interviewet er på engelsk p.g.a. international deling.

Lydfil:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/02/Jan-0berg-21.2.22.mp3>

Afskrift: 1. del om Ukraine-Rusland-U.S.-NATO krisen:

Michelle Rasmussen: Hello. Today is February 21st, 2022. I am Michele Rasmussen, the vice president of the Schiller

Institute in Denmark. And I'm very happy that peace researcher Jan Oberg agreed to this interview. Jan Oberg was born in Denmark and lives in Sweden. He has a PhD in sociology and has been a visiting professor in peace and conflict studies in Japan, Spain, Austria, Switzerland, part time over the years. Jan Oberg has written thousands of pages of published articles and several books. He is the co-founder and director of the Independent TFF, the Transnational Foundation for Peace and Future Research in Lund, Sweden since 1985, and has been nominated over several years for the Nobel Peace Prize.

Our interview today will have three parts. The danger of war between Russia and Ukraine, which could lead to war between the United States and NATO and Russia, and how to stop it.

Secondly, your criticism of Denmark starting negotiations with the United States on a bilateral security agreement, which could mean permanent stationing of U.S. soldiers and armaments on Danish soil.

And thirdly, your criticism of a major report which alleged that China is committing genocide in Xinjiang province.

A Russian invasion of Ukraine, which some in the West said would start last Wednesday has not occurred. But as we speak, tensions are still very high. You wrote an article, Jan Oberg, on January 19th, called Ukraine The West has paved the road to war with lies, specifying three lies concerning the Ukraine crisis. Let's take them one by one.

You defined lie number one: "The Western leaders never promised Mikhail Gorbachev and his foreign minister, Eduard Shevardnadze, not to expand NATO eastwards. They also did not state that they would take serious Soviet or Russian security interests around its borders, and, therefore, each of the former Warsaw Pact countries has a right to join NATO, if they decide to freely." Can you please explain more to our viewers about this lie?

Jan Oberg: Yes, and thank you very much for your very kind and long and detailed introduction of me. I would just say about that point that I'm amazed that this is now a kind of repeated truth in Western media, that Gorbachev was not given such promises. And it rests with a few words taken out of a longer article written years ago by a former U.S. ambassador to Ukraine, who says that Gorbachev did not say so. That article was published by Brookings Institution. Now the truth is, and there's a difference between truth and non truths, and we have to make that more and more clear when we deal with the West at the moment. The truth is, if you go to the National Security Archives in the U.S., if I remember correctly, the George Washington University that is well documented, their own formulation is that there are cascades of documentation. However, this was not written down in a treaty, or signed by the Western leaders, who one after the other came to Gorbachev's dacha outside Moscow or visited him in Kremlin, and therefore some people would say it's not valid. Now that is not true in politics. If we can't rely on what was said and what was written down by people personally in their notebooks, etc.

George Bush, Margaret Thatcher, Helmut Kohl, James Baker, you can almost mention any important Western leader were unanimous in saying to Gorbachev, we understand that the Warsaw Pact has gone, the Soviet Union has gone, and therefore, we are not going to take advantage of your weakness. James Baker's formulation, according to all these sources, is we're not going to expand nature one inch. And that was said in 89, 90. That is 30 years ago. And Gorbachev, because of those assurances also accepted, which he's been blamed very much for since then, the reunification of Germany. Some sources say that was a kind of deal made that if Germany should be united, which it was very quickly after, it should be a neutral country. But the interpretation in the West was it could remain a member of NATO, but would then include what was at that time the German Democratic Republic, GDR [East Germany]

into one Germany. You can go to Gorbachev's Foundation home page and you will find several interviews, videos, whatever, in which he says these things, and you can go to the Danish leading expert in this, Jens Jørgen Nielsen, who has also written that he personally interviewed Gorbachev, in which Gorbachev, with sadness in his eyes, said that he was cheated, or that these promises were broken, whatever the formulation is.

And I fail to understand why this being one of the most important reasons behind the present crisis, namely Russia's putting down its foot, saying "You can't continue this expansion up to the border, with your troops and your long-range missiles, up to the border of Russia. And we will not accept Ukraine [as a member of NATO]. You have gotten ten former Warsaw Pact countries which are now members of NATO, NATO has 30 members. We are here with a military budget, which is eight percent of NATO's, and you keep up with this expansion. We are not accepting that expansion to include Ukraine.

Now, this is so fundamental that, of course, it has to be denied by those who are hardliners, or hawks, or cannot live without enemies, or want a new Cold War, which we already have, in my view, and have had for some years. But that's a long story. The way the West, and the U.S. in particular – but NATO's secretary general's behavior is outrageous to me, because it's built on omission of one of the most important historical facts of modern Europe.

Michelle Rasmussen: Yes. In your article, you actually quote from the head of NATO, the general secretary of NATO, back in 1990, one year before the dissolution of the Soviet Union, Manfred Wörner, where you say that in these documents released by the U.S. National Security Archive, that you just referred to, "Manfred Wörner gave a well-regarded speech in Brussels in May 1990, in which he argued 'The principal task of the next decade will be to build a new European security structure to

include the Soviet Union and the Warsaw Pact nations. The Soviet Union will have an important role to play in the construction of such a system.' And the next year, in the middle of 1991, according to a memorandum from the Russian delegation who met with Wörner. He responded to the Russians by saying that he personally and the NATO council, were both against expansion "13 out of 16 NATO members share this point of view," and "Wörner said that he would speak against Poland's and Romania's membership in NATO to those countries leaders, as he had already done with leaders of Hungary and Czechoslovakia. And he emphasized that we should not allow the isolation of USSR from the European community," and this was even while the U.S.S.R. was still alive. So it must have been even more the case after the U.S.S.R. collapsed, and Russia emerged.

Jan Oberg: Well, if I may put in a little point here, you see, with that quotation of a former NATO secretary general, compare that with the present secretary general of NATO. Wörner was a man of intellect. The leaders around him at the time in Europe were too. I mean, those were the days when you had people like Willy Brandt in Germany and östpolitik [East policy], and you had Olof Palme in Sweden with common security thinking. We cannot in the West be sure, feel safe and secure in the West, if it's against Russia. Which does not mean at all to give into everything Russia does, but just says we cannot be safe if the others don't feel safe from us. And that was an intellectualism. That was an empathy, not a necessarily a sympathy, but it was an empathy for those over there, that we have to take into account, when we act. Today that intellectualism is gone completely.

And it is very interesting, as you point out, that 13 out of 16 NATO countries, at that time, were at that level, but in came in 1990 Bill Clinton. And he basically said, well, he didn't state it. He acted as though he had stated it, I don't care about those promises, and then he started expanding NATO.

And the first office of NATO was set up in Kiev in 1994. That was the year when he did that. And that was a year when I sat in Tbilisi, Georgia, and interviewed the U.S. representative there, who, through a two-hour long conversation, basically talked about Georgia as “our country.”

So, you know, it’s sad to say it’s human to make mistakes, but to be so anti-intellectual, so anti-empathetic, so imbued with your own thinking and worldview, you’re not able to take the other side into account, is much more dangerous than it was at that time, because the leaders we have in the western world today are not up to it. They were earlier, but these are not.

Michelle Rasmussen: Lie number two that you pointed out, “The Ukraine conflict started by Putin’s out-of-the-blue aggression on Ukraine and then annexation of Crimea.” What’s the rest of the story here?

Jan Oberg: Well, it’s not the rest, it’s the beginning of the story. You see, people who write about these things, and it’s particularly those who are Western media and Western politicians and foreign ministers, et cetera, they say that it all started with this out-of-the-blue invasion in the Donbass, and then the taking, annexing or aggression on, or whatever the word is, Crimea. Well, they all forget, very conveniently, and very deliberately – I mean, this is not a longer time ago than people who write about it today would know – that there was a clearly western assisted, if not orchestrated, coup d’état in Kiev in 2014. After, I won’t go into that long story, after some negotiations about an economic agreement between Ukraine and the EU, in which the president then jumped off, allegedly under pressure from Putin, or whatever, but there were a series of violent events in Kiev.

And it’s well known from one of those who were there, and participated, namely the assistant secretary of State for European Affairs, Mrs. Nuland, and she’s given a speech in the U.S. where, if I remember correctly, she says that the US has

pumped \$5 billion into Ukraine over the years, to support democracy and human rights, et cetera, and training courses for young NGOs, et cetera. And it's obvious that that operation, that ousting of the president, he had to flee to Russia, and the taking over, partly by neo-Nazis and fascists who were present and who probably did the beginning of the shooting and the killing of people, that all this had to do with the promise that was given to Ukraine years before that it would be integrated into the Euro-Atlantic framework. And then it was kind of stopping and saying, we don't want that anyhow. We will negotiate something else, and we will look into what Putin has to offer, etc.

But that that, in Putin's mind, in Russia's mind, meant that NATO would be the future of Ukraine. And Russia had, still has, a huge military base in Crimea, which it had a lease on for, at the time, I think it was 30 plus years, meaning should Ukraine, which was clearly signalled by the western NATO member's leadership, enter and become a full member of Ukraine, then he would look at a Russian base, either being lost or you would have a Russian military naval base in a NATO country.

Now I'm not saying that that was a smart move. I'm not saying it was a legal move, but it's very difficult for the western world to blame Russia for annexing Crimea. If you look at the opinion polls and the votes for that, if you will, voting ourselves back to Russia – you know, the whole thing was Russia until 1954, when Khrushchev gave it to Ukraine, and he was from Ukraine himself. And so this happened three weeks before. And I'm amazed that it should not again be intellectually possible for people who witnessed this – The other thing we talked about with 30 years ago. There might be some young fools who would not read history books.

But what I'm talking about was something that happened in 2014, and there's no excuse for not mentioning that there's a connection between that coup d'état, and the influence of the

West in Ukraine in a very substantial way, and what happened in Donbas and Crimea.

So I'm just saying, if I put it on a more general level, if we look at today's ability to understand, describe, analyze issues as conflicts, we are heading for zero understanding. There is nobody in the press, and nobody in politics who are able, intellectually, to see these things as conflicts, that is, as a problem standing between two or more parties that has to be analyzed. And conflict resolution is about finding solutions that the parties we have defined as parties, and there certainly are many more than two in this very complex conflict, can live with in the future. What we are down to in banalization is that there is no conflict. There's only one party, Russia, that does everything bad and evil and terrible, while we are sitting in the receiving end, being the good guys who've done nothing wrong in history. Who could never rethink what we did or say, we're sorry, or change our policies, because we are right. There's only one problem. That's them. We're down now to the level in which these things, also the last three months, the accusations about Russia invading Ukraine, has nothing to do with conflict analysis. It is purely focusing on one party, and one party, by definition, is not a conflict.

We are not party to a relationship anymore, and that makes a huge difference, again, from the leaders and the way of thinking and the intellectual approach that existed 20-30 years ago. And one reason for all of this is, of course, that the West is on his way down. Secondly, and they feel threatened by anything that happens around the world. And secondly, when you have been number one in a system for a long time, you become lazy. You don't study. You don't have as good education as you should have. You bring up people to high levels who have not read books, because we can get away with everything. We are so strong militarily. And when that happens, you know, it's a slippery slope and you are actually

on board the Titanic.

This is not a defense of everything Russia does. What I'm trying to say is there is a partner over there, by the way they call us partners in the West. We call them anything else but partners. We don't even see them. We don't listen to their interests. We didn't listen to Putin when he spoke at the Munich conference in 2007 and said, 'You have cheated us.' And of course, when Gorbachev, 90 years old, says, you have cheated us, he's not even quoted in the Western world, because there's no space anymore for other views than our own. You know, this autism that is now classical in the Western security policy elite is damn dangerous.

Michelle Rasmussen: I want to just ask you shortly about the third lie, and then we'll get into what you see as the solution. The third lie you, you pointed out, was that "NATO always has an open door to new members. It never tries to invite or drag them in does not seek expansion. It just happens because Eastern European countries since 1989 to 1990 have wanted to join without any pressure from NATO's side, and this also applies to Ukraine." And in this section, you also document that Putin actually asked for Russia to join NATO. Can you shortly, please explain your most important point about this third lie?

Jan Oberg: Yeah, well, it's already there since you quoted my text, but the fascinating thing is that you have not had a referendum in any of these new member states. The fascinating thing is, in 2014, when this whole NATO membership came to its first conflictual situation in the case of Ukraine, there was not a majority, according to any opinion poll in Ukraine. There was not a majority. And I would say it's not a matter of 51%. If a country is going to join NATO, it should be at least 75 or 80% of the people saying yes to that. Third, and it's not something I've invented, it is NATO's former secretary general Robertson, who has told the story. I think it was first released in the Guardian, but it's also in a long

podcast from a place I don't remember, which the Guardian quotes. He says that he was asked by Putin whether, or at what time, or whatever the formulation was, NATO would accept Russia as a member.

This probably goes back to what you had already quoted Wörner, the NATO secretary general for having said, namely that a new security structure in Europe would, by necessity, have some kind of involvement, in a direct sense, of Russia, because Russia is also Europe.

And that was what Gorbachev had as an idea that the new [common] European home, something like a security structure where we could deal with our conflicts or differences or misunderstandings, and we could still be friends in the larger Europe.

And that was why I argued at the time thirty years ago that with the demise of the Soviet Union and the Warsaw Pact, the only reasonable thing was to close down NATO. And instead, as I said with Clinton and onwards, the whole interpretation was we have won. The Western system, the neoliberal democratic NATO system has won. We have nothing to learn from that. There's nothing to change now. We just expand even more.

And the first thing NATO did, as you know, was a completely illegal. Also, according to its own charter, the invasion, involvement and bombing in Yugoslavia, Yugoslavia was not a member. Had never been a member of NATO, and NATO's only mission is paragraph five, which says that we are one for all and all for one. We are going to support some member, if the member is attacked. Now, it had nothing to do in Yugoslavia. That happened in 1991 and onwards, all the nineties. And you remember the bombings and 72 two days of bombings in Kosovo and Serbia. And it's nothing to do – and there was no UN mandate for it. But it was a triumphalist interpretation. We can now get away with everything, anything we want. We can do it because there's no Russia to take into account. Russia

could not do anything about it. China could not do anything about it at the time.

And so, you get into hubris and an inability to see your own limitations, and that is what we are coming up to now. We are seeing the boomerang coming back to NATO, the western world for these things. And then, of course, some idiots will sit somewhere and say, Jan Oberg is pro-Russia. No, I'm trying to stick to what I happen to remember happened at the time. I'm old enough to remember what was said to Gorbachev in those days when the Wall came down and all these things changed fundamentally.

I was not optimistic that NATO would adapt to that situation, but there was hope at that time. There's no hope today for this, because if you could change, you would have changed long ago. So the prediction I make is the United States empire, NATO, will fall apart at some point. The question is how, how dangerous, and how violent that process will be, because it's not able to conduct reforms or change itself fundamentally into something else, such as a common security organization for Europe.

Michelle Rasmussen: Well, I actually wanted to ask you now about the solutions, because you've been a peace researcher for many decades. What what would it take to peacefully resolve the immediate crisis? And secondly, how can we create the basis for peaceful world in the future? You mentioned the idea that you had 30 years ago for dismembering NATO and the founder and international chairman of the Schiller Institute, Helga Zepp-LaRouche, has now called for establishing a new security architecture, which would take the interests of all countries, including Russia, into account. So how could we solve the immediate crisis? If there were the political will, what would have to change among the parties? And secondly, what needs to be done in terms of long term peaceful cooperation?

Jan Oberg: Well, first of all, the question you are raising is a little bit like the seventh doctor who is trying to operate on a patient who is bleeding to death and then saying, "What should we do now?" What I have suggested over 30 years is something that should have been done to avoid the situation today, and nobody listened, as is clear, because you don't listen to researchers anymore who say something else that state-financed researchers do. So it's not an easy question you are raising, of course. I would say, of course, in the immediate situation, the Minsk agreements, which have not been upheld, particularly by Ukraine in establishing some kind of autonomy for the Donbass area. Now that is something we could work with, autonomous solutions. We could work with confederations, we could work with cantonization, if you will. Lots of what happened, and happens, in the eastern republics of Ukraine. It reminds me of a country I know very well, and partly educated in and worked in during the dissolution, namely Yugoslavia. So much so that it resembles Granica. Ukraine and Granica in Croatia, both mean border areas. Granica means border, and there's so much that could have been a transferred of knowledge and wisdom and lessons learned, had we had a United Nations mission in that part. A peacekeeping mission, a monitoring mission. UN police and U.N. civil affairs in the Donbas region.

If I remember correctly, Putin is the only one who suggested that at some point. I don't think he presented it as a big proposal to the world, but in an interview he said that was something he could think of. I wrote in 2014, why on earth has nobody even suggested that the United Nations, the world's most competent organization in handling conflicts, and, if you will, put a lid on the military affairs, for instance, by disarming the parties on all sides, which they did in eastern and western Slavonia, in Croatia. Why has that not been suggested? Because the western world has driven the United Nations out to the periphery of international politics..

I've said Minsk. I've said the UN. I've said some kind of internal reforms in Ukraine. I have said, and I would insist on it, NATO must stop its expansion. NATO cannot take the risk, on behalf of Europe, and the world, to say we insist on continuing with giving weapons to, and finally making Ukraine a NATO member. You can ask Kissinger, you can ask Brzezinski, you can take the most, if you will, right wing hawkish politicians in the West. They've all said neutrality like Finland or Switzerland, or something like that, is the only viable option.

And is that to be pro-Russian? No, that needs to be pro-Western. Because I am just looking like so many others, fortunately, have done at the Cuban Missile Crisis. What would the United States – how would it have reacted, if Russia had a huge military alliance and tried to get Canada or Mexico to become members with long-range weapons standing a few kilometers from the U.S. border?

Do you think the US would have said, "Oh, they were all freely deciding to, so we think it's OK." Look at what they did during the Cuban Missile Crisis. They could not accept weapon stations in Cuba.

So, one of the things you have to ask yourself about is there one rule and one set of interests for the Western world that does not apply to other actors? If you want to avoid Russia invading Ukraine, which all this nonsense is about repeatedly now for two or three months. Look into a new status where the East and the West and Ukraine, all of it, can sit down and discuss security guarantees for Ukraine.

President Zelensky has said it quite nicely, I must say. If you don't want us to become members of NATO, and he says that to the West, because he feels that it has taken a long time for the West to act, and he last said that at the Munich Security Conference, I think yesterday or two days ago, by the way, interestingly a man whose country is going to be invaded

any moment, leaves the country and goes to a conference to speak which he could have done on Zoom.

I mean, the whole thing doesn't make sense, like it didn't make sense, was it on the 18th or 17th when all the West said that they're going to invade Ukraine, and the Russian defense minister was sitting in Damascus and Putin was receiving Bolsonaro. I mean, don't they have intelligence anymore in NATO and Washington?

So long story short, sit down and give Ukraine the guarantees and non-aggression pact with both sides or all sides, clearly limited non-nuclear defensive defense measures along the borders, or whatever, integration in whatever eastern and Western economic organizations.

And I would be happy to see them as part of the Belt and Road Initiative with economic opportunities. There is so much Ukraine could do if it could get out of the role of being a victim, and squeezed between the two sides all the time. And that can only be done if you elevate the issue to a higher level, in which Ukraine's different peoples and different parts and parties are allowed to speak up about what future they want to have in their very specific situation that Ukraine is in. It is not any country in Europe. It's a poor country. It's a country that has a specific history. It's a country which is very complex, complex ethnically, language wise, historically, etc.

And that's why I started out saying confederation. I said something like a Switzerland model, something like Cantonization, or whatever, but for Christ's sake, give that country and its people a security, a good feeling that nobody's going to encroach upon you..

And that is to me, the the schwerpunkt [main emphasis], the absolutely essential, that is to give the Ukraine people a feeling of security and safety and stability and peace so that

they can develop. I find it very interesting that President Zelensky, in this very long interview to the international press a couple of weeks ago, say I'm paraphrasing it. But he says "I'm tired of all these people who say that we are going to be invaded because it destroys our economy. People are leaving. No business is coming in, right?"

Who are we to do this damage to Ukraine and then want it to become a member of NATO? You know, the whole thing is recklessly irresponsible, in my view, particularly with a view of Ukraine and its peoples and their needs.

So I would put that in focus, and then put in a huge UN peacekeeping mission and continue and expand the excellent OSCE mission. Put the international community, good hearted, neutral people down there and diffuse those who have only one eyesight, only one view of all this. They are the dangerous people.

Michelle Rasmussen: And what about the more long-term idea of a new security architecture in general?

Jan Oberg: Oh, I would build a kind of, I wouldn't say copy of, but I would I would build something inspired by the United Nations Security Council. All Europe, representatives for all countries, including NGOs, and not just government representatives. I would have an early warning mechanism where the moment there is something like a conflict coming up, we would have reporters and we would have investigations we would look into, not conflict prevention.

My goodness, people don't read books. There's nothing about conflict prevention. We should prevent violence. We should prevent violent conflict, but preventing conflicts is nonsense, life is getting richer. There's not a family, there's not a school, there's not a workplace, there's not a political party, there's not a parliament in which there are no conflicts. Conflict is what life is made of. Conflict is

terribly important because it makes us change and reflect. I'm all for conflicts, and I'm one hundred and ten percent against violence. But people will say "Conflict prevention is something we should work, on and educate people in." Nonsense from people who never read books, as I said.

So I would look for something like common security. The good old Palme Commission from the eighties, which built on defensive defense. The idea that we all have a right, according to Article 51, in the UN Charter. Everybody has a right to self-defense.

But we do not have a right to missiles that can go 4,000 km or 8,000 kilometres and kill millions of people far away. Get rid of nuclear weapons and all these things. It has nothing to do with defensiveness and common security, and I say that wherever I go and whoever I speak to. Get rid of nuclear weapons and offensive long range weapons.

The only legitimate weapons there are in this world are defensive ones, and they are defined by two things. Short distance, ability to go only over a short distance, such as helicopters instead of fighter airplanes or missiles.

And second, limited destructive capacity because they're going to be used on your own territory in case somebody encroaches or invades you. But nobody wants to have nuclear weapons or totally super destructive weapons on their own territory because they don't want them to be used to there. So just ask yourself, what would you like in Country X, Y and Z to be defended with? And that's a definition of a defensive weapons. If we all had only defensive military structures, there would be very few wars, but they would also not be a military-industrial-media-academic complex that earns the money on this.

The whole thing here that the big elephant in the room we are talking about is, well, there are two of them, is NATO

expansion, which we should never have done this way. And secondly, it's the interest of the military-industrial-media-academic complex, as I call it, that earns a hell of a lot of money on people's suffering, and millions of people who, at this moment while we speak, are living in fear and despair because of what they see in the media is going to happen. None of what we see at this moment was necessary. It's all made up by elites who have an interest in these kinds of things happening or the threat of the Cold War. And even if we avoid a big war now, and I hope, I don't pray to anything, but I hope very much that we do, thanks to some people's wisdom, and it's going to be very cold in Europe in the future after this.

Look at the demonization that the West has done again against Russia, and to a certain extent, of Ukraine. This is not psychologically something that will be repaired in two weeks.

Michelle Rasmussen: Yeah, and also, as you mentioned at the beginning, it has also something to do with the unwillingness in part of certain of the Western elites to accept that we do not have an Anglo-American unipolar world, but that there are other countries that need to be listened to and respected.

Jan Oberg: Yeah, and you might add, what the West gets out of this is that Russia and China will get closer and closer. You are already seeing the common declaration. We will have friendship eternally. And that's between two countries who up to the sixties at some point were very strong enemies. And the same will go with Iran, and there would be other countries like Serbia which are turning away from the West. We're going to sit and be isolating ourselves because, one, we cannot bully the world anymore, as we could before in the West. And secondly, nobody wants to be bullied anymore. We have to live in a world in which there are different systems. This Christian missionary idea that everybody must become like us. We opened up to China because then we hope they would become liberal democracies with many parties, and the parliament is awfully naïve. And time is over for that kind of thinking.

Michelle Rasmussen: I want to go into the other two subjects. Firstly, the question of the negotiations between Denmark and the United States in the context of the political, military and media statements of recent years alleging that Russia has aggressive intentions against Europe and the U.S. the Danish Social Democratic government announced on February 10th that a year ago, the U.S. requested negotiations on a Defense Cooperation Agreement, and that Denmark was now ready to start these negotiations. The government announced that it could mean permanent stationing of U.S. troops and armaments on Danish soil. And if so, this would be against the decades-long policy of the Danish government not to allow foreign troops or armaments permanently stationed in Denmark. And you wrote an article two days later criticizing these negotiations. Why are you against this?

Jan Oberg: I'm against it because it's a break of 70 years of sensible policies. We do not accept foreign weapons and we do not accept foreign troops, and we do not accept nuclear weapons stationed on Danish soil. I sat, for ten years, all throughout the 1980s, in the Danish Governments Commission for Security and Disarmament as an expert. Nobody in the 80s would have mentioned anything like this. I guess the whole thing is something that had begun to go mad around 20 years ago, when Denmark engaged and became a bomber nation for the first time in Yugoslavia. And then Afghanistan and Iraq, and it means that you cannot say no. This is an offer you can't refuse. You can't refuse it, among other things, it's my interpretation, because you remember the story where President Trump suggested that he or the U.S. could buy Greenland, and the prime minister Mette Frederiksen said, 'Well, that is not something to be discussed. The question is absurd,' after which he got very angry. He got personally very angry, and he said, 'It's not a matter of speaking to me. You're speaking to the United States of America.' And I think this offer to begin negotiations must have come relatively shortly after that, as 'This offer is not something you should call absurd once

again.' I've no evidence for that. But if these negotiations started more than a year ago, we are back in the Trump administration.

And secondly, what kind of democracy is that? We do not know what that letter in which the Americans asked to have negotiations about this, when it was written and what the content of it was. But what we hear is that a little more than a year ago, we began some negotiations about this whole thing, that is behind the back of the parliament, and behind the back of the people, and then is presented more or less as a fait accompli. There will be an agreement. The question is only nitty-gritty, what will be in it.

In terms of substance, there is no doubt that any place where there would be American facilities based in sites, so whenever you'd call it, weapon stored will be the first targets in a war, seen as such in a war, under the best circumstances, seen by Russia. Russia's first targets will be to eliminate the Americans everywhere they can in Europe, because those are the strongest and most dangerous forces.

Secondly, it is not true that there is a no to nuclear weapons in other senses than Denmark will keep up the principle that we will not have them stationed permanently. But with such an agreement where the Air Force, Navy and soldiers, military, shall more frequently work with, come in to visit, etc., there's no doubt that there will be more nuclear weapons coming into, for instance, on American vessels than before, because the cooperation would be closer and closer.

Jan Oberg: And there the only thing the Danish government will do is, since they know that the "neither confirm nor deny policy" of the U.S., they would not even ask the question. If they are asked by journalists, they would say, "Well, we take for granted that the Americans honor or understand and respect that we will not have nuclear weapons on Danish territory, sea territory, or whatever. Now the Americans are violating that

in Japan even. So, this is this is nonsense. There would be more nuclear weapons. I'm not saying they would go off or anything like that. I'm just saying there would be more undermining of Danish principles.

And then the whole thing, of course, has to do with the fact that Denmark is placing itself – and that was something the present government under Mette Frederiksen's leadership did before this was made public – is to put 110 percent of your eggs in the U.S. basket. This is the most foolish thing you can do, given the world change. The best thing a small country can do is to uphold international law and the UN. Denmark doesn't. It speaks like the U.S. for an international rules-based order, which is the opposite of, or very far away from the international law.

And secondly, in a world where you are going to want multipolarity, a stronger Asia, stronger Africa, another Russia from the one we have known the last 30 years, etc., and a United States that is, on all indicators except the military, declining and will fall as the world leader. This is, in my view, be careful with my words, the most foolish thing you can do at the moment, if you are a leader of Denmark, or if you leading the Danish security politics. You should be open – I wrote an article about that in a small Danish book some six or seven years ago, and said "Walk on two legs." Remain friendly with the United States and NATO, and all that, but develop your other leg, so you can walk on two legs in the next 20, 30, 40 years. But there's nobody that thinks so long term in the Ministry of Foreign Affairs, and there's nobody who thinks independently anymore in research institutes or ministries. It's basically adapting to everything we think, or are told by Washington we should do. And that's not foreign policy to me. There's nothing to do with it.

Jan Oberg: A good foreign policy is one where you have a good capacity to analyze the world, do scenarios, discuss which way

to go, pros and contras, and different types of futures, and then make this decision in your parliament based on a public discussion. That was what we did early, 60s, 70s and 80s. And then also when you become a bomber nation, when you become a militaristic one, when active foreign policy means nothing but militarily active, then, of course, you are getting closer and closer and closer down into the into the darkness of the hole, where suddenly you fall so deeply you cannot see the daylight, where the hole is. I think it's very sad. I find it tragic. I find it very dangerous. I find that Denmark will be a much less free country in the future by doing these kinds of things. And, don't look at the basis of this agreement as an isolated thing. It comes with all the things we've done, all the wars Denmark has participated in. Sorry, I said we, I don't feel Danish anymore, so I should say Denmark or the Danes. And finally, I have a problem with democratically elected leaders who seem to be more loyal to a foreign government, than with their own people's needs.

China and Xinjiang

Michelle Rasmussen: The last question is that, you just mentioned the lack of independence of analysis, and there's not only an enemy image being painted against Russia, but also against China, with allegations of central government genocide against the Muslim Uyghur minority in Xinjiang province as a major point of contention. And on March 8th, 2021, the Newlines Institute for Strategy and Policy in Washington published a report The Uyghur Genocide, an examination of China's breaches of the 1948 Genocide Convention in cooperation with the Raoul Wallenberg Center for Human Rights in Montreal, and the next month, April 27, last year, you and two others issued a report which criticized this report. What is the basis of your criticism and what do you think should be done to lessen tension with China?

And also as a wrap-up question in the end, if you wanted to say anything else about what has to be done to make a change

from looking at Russia and China as the autocratic enemies of the West, and to, instead, shift to a world in which there is cooperation between the major powers, which would give us the possibility of concentrating on such great task as economic development of the poorer parts of the world?

Jan Oberg: Well, of course, that's something we could speak another hour about, but what we did in our in our tiny think tank here, which, by the way, is totally independent and people-financed and all volunteer. That's why we can say and do what we think should be said and done and not politically in anybody's hands or pockets, is that those reports, including the Newlines Institute's report, does not hold water, would not pass as a paper for a master's degree in social science or political science. We say that if you look into not only that report, but several other reports and researchers who were contributing to this genocide discussion, if you look into their work, they are very often related to the military-industrial-media-academic complex. And they are paid for, have formerly had positions somewhere else in that system, or are known for having hawkish views on China, Russia and everybody else outside the western sphere.

So when we began to look into this, we also began to see a trend. And that's why we published shortly after a 150 page report about the new Cold War on China, and Xinjiang is part of a much larger orchestrated – and I'm not a conspiracy theorist. It's all documented, in contrast to media and other research reports. It's documented. You can see where we get our knowledge from, and on which basis we draw conclusions.

Whereas now, significantly, for Western scholarship and media, they don't deal with, are not interested in sources. I'll come back to that. It's part of a much larger, only tell negative stories about China. Don't be interested in China's new social model. Don't be interested in how they, in 30 to 40 years did what nobody else in humankind has ever done. Uplifting hundreds of millions of people out of poverty and creating a

society that I can see the difference from, because I visited China in 1983, and I know what it looked like back then when they had just opened up, so to speak.

And what we are saying is not that we know what happened and happens in Xinjiang, because we've not been there and we are not a human rights organization. We are conflict resolution and peace proposal making policy think tank. But what we do say is, if you cannot come up with better arguments and more decent documentation, then probably you are not honest. If there's nothing more you can show us to prove that there's a genocide going on at Xinjiang, you should perhaps do your homework before you make these assertions and accusations.

That's what we are saying, and we are also saying that it is peculiar that the last thing Mike Pompeo, Trump's secretary of state, did in his office, I think on the 19th of January last year, was to say I hereby declare that Xinjiang is a genocide, and the State Department has still not published as much as one A4 page with the documentation.

So, I feel sad on a completely different level, and that is, Western scholarship is disappearing in this field. And those who may really have different views, analyses and question what we hear or uphold a plurality of viewpoints and interpretations of the world, we're not listened to. I mean, I'm listening to elsewhere, but I'm not listened to in Western media, although I have forty five years of experience in these things and I've traveled quite a lot and worked in quite a lot of conflict and war zones. I can live with that, but I think it's a pity for the Western world that we are now so far down the drain, that good scholarship is not what politics built on anymore. If it, I think it was at a point in time.

So what is also striking to me is, very quickly, the uniformity of the press. They have all written the day that the Newsline report that you referred to, was published, it was all over the place, including front pages of the leading

Western newspapers, including the Danish Broadcasting's website, etc., all saying the same thing, quoting the same bits of parts from it.

The uniformity of this is just mind boggling. How come that nobody said, "Hey, what is this Newlines Institute, by the way, that nobody had heard about before? Who are these people behind it? Who are the authors?" Anybody can sit on their chair and do quite a lot of research, which was impossible to do 20 years ago. If you are curious, if you are asked to be curious, if you are permitted to be curious, and do research in the media, in the editorial office where you are sitting, then you would find out lots of this here is B.S. Sorry to say so, intellectually, it's B.S.

And so I made a little pastime, I wrote a very diplomatic letter to people at CNN, BBC, Reuters, etc. Danish and Norwegian, and Swedish media, those who write this opinion journalism about Xinjiang, and a couple of other things, and I sent the all our report, which is online, so it's just a link, and I said kindly read this one, and I look forward to hearing from you. I've done this in about 50 or 60 cases, individually dug up their email addresses, et cetera. There is not one who has responded with anything. The strategy when you lie, or when you deceive, or when you have a political man, is don't go into any dialogue with somebody who knows more or it's critical of what you do.

That's very sad. Our TFF Pressinfo goes to 20 people in BBC. They know everything we write about Ukraine, about China, about Xinjiang, et cetera. Not one has ever called.

These are the kinds of things that make me scared as an intellectual. One thing is what happens out in the world. That's bad enough. But when I begin to find out how this is going on, how it is manipulated internally in editorial offices, close to foreign ministries, etc. or defense ministries is then I say, we are approaching the Pravda

moment. The Pravda moment is not the present Pravda [newspaper], but the Pravda that went down with the Soviet Union. When I visited Russia, the Soviet Union at a time for conferences, et cetera, and I found out that very few people believed anything they saw in the media. Now, to me, it's a question of whether the Western media, so-called free media want to save themselves or they want to become totally irrelevant, because at some point, as someone once said, you cannot lie all the time to all of the people, you may get away with lying to some, to some people, for some of the time.

Michelle Rasmussen: President Lincoln

Jan Oberg: Yeah. So the long story short is this is not good. This deceives people. And of course, some people, at some point, people will be very upset about that. They have been lied to. And also don't make this reference anymore to free and state media. Viewers may like to hear that may not like it, but should know it, the US has just passed a law – They have three laws against China – How to intervene in all kinds of Chinese things, such as, for instance, trying to influence who will become the successor to Dalai Lama, and things like that. They are not finished at all about how to influence Taiwan, and all that, things they have nothing to do with, and which they decided between Nixon and Zhou Enlai that America accepted the One-China policy and would not mix themselves into Taiwanese issues. But that is another broken promise. These media are state media in the U.S. If you take Radio Free Europe and Radio Free Asia, they are those, particularly the latter, who have disseminated most of these Xinjiang genocide stories, which then bounce back to BBC, etc. These are state media. As an agency for that in in Washington, it's financed by millions of dollars, of course, and it has the mandate to make American foreign policy more understood, and promote U.S. foreign policy goals and views. Anybody can go to a website and see this. Again, I'm back to this, everybody can do what I've done. And that law that has just been passed says the

U.S. sets aside 15 hundred million dollars, that's one point five billion dollars in the next five years, to support education, training courses, whatever, for media people to write negative stories about China, particularly the Belt and Road Initiative. Now I look forward to Politiken [Danish newspaper] or Dagens Nyheter [Swedish newspaper] or whatever newspapers in the allied countries who would say, "This comes from a state U.S. media" when it does.

And so, my my view is there is a reason for calling it the military-industrial-media-academic complex, because it's one cluster of elites who are now running the deception, but also the wars that are built on deception. And that is very sad where, instead, we should cooperate. I would not even say we should morally cooperate. I would say we have no choice on this Earth but to cooperate, because if we have a new Cold War between China and the West, we cannot solve humanity's problems, whether it's the climate issue, environmental issues, it's poverty, it's justice, income differences or cleavages, or modern technological problems or whatever. You take all these things, they are, by definition, global. And if we have one former empire, soon former empire, that does nothing but disseminate negative energy, criticize, demonize, running cold wars, basically isolating itself and going down.

We lack America to do good things. I've never been anti-American, I want to say that very clearly. I've never, ever been anti-American. I'm anti empire and militarism. And we need the United States, with its creativity, with its possibilities, with what it already has given the world, to also contribute constructively to a better world, together with the Russians, together with Europe, together with Africa, together with everybody else, and China, and stop this idea that we can only work with those who are like us, because if that's what you want to do, you will have fewer and fewer to work with.

The world is going towards diversity. And we have other

cultures coming up who have other ways of doing things, and we may like it or not. But the beauty of conflict resolution and peace is to do it with those who are different from you. It is not to make peace with those who already love, or are already completely identical with. This whole thing is, unfortunately, a conflict and peace illiteracy that has now completely overtaken the western world. Whereas I see people thinking about peace. I hear people mentioning the word peace. I do not hear Western politicians or media anymore mention the word peace. And when that word is not, and the discussion and the discourse has disappeared about peace, we are very far out.

Combine that with lack of intellectualism and an analytical capacity, and you will end up in militarism and war. You cannot forget these things, and then avoid a war. So in my view, there are other reasons than Russia, if you will, that we're in a dangerous situation, and that the danger has to do with the West operating, itself, at the moment. Nobody in the world is threatening the United States or the West. If it goes down, it's all of its own making. And I think that's an important thing to say in these days when we always blame somebody else for our problems. That is not the truth.

Michelle Rasmussen: Thank you so much, Jan.

At skrive et nyt kapitel i menneskehedens historie

Den 17. februar (EIRNS) – “Hvorfor Ukraine? Hvorfor nu?”

Skønt det, der var blevet bekendtgjort som dagen for Ruslands invasion af Ukraine, er kommet og gået, og mens Rusland mobiliserer for at flytte tropper fra sine vestlige

grænseregioner og Hviderusland tilbage til deres baser, er den enorme trussel om militær konflikt ikke aftaget. Der lyder fortsat skingre råb fra USA, Storbritannien, NATO og de etablerede medier. Og truslen kan ikke løses ved tiltag på selve den "ukrainske" arena.

Den strategiske krise, der manifesterer sig i det østlige Ukraine, har ikke sin oprindelse i denne region og kan ikke forstås som en hændelse. Den er det lokale udbrud af en uforløst spænding, der er indeholdt i konflikten mellem de fysisk-økonomiske forudsætninger for en voksende og velfungerende menneskehed og det døende, unipolære angloamerikanske geopolitiske system, som ikke tolererer nogen rivaler til sit herredømme.

Selve dette oligarkiske systems eksistens, er truet af Kinas fremgang og Ruslands uafhængighed. Det er truslen mod denne oligarkiske identitet, der er drivkraften bag de konflikter, der i øjeblikket udspiller sig i Ukraine og Taiwan. Det er de bankerotte, hyperinflationære økonomier i det transatlantiske område, som kræver mere end uendelige redningspakker for at bevare deres position. Og det er denne elites anti-menneskelige natur, der kommer til udtryk i den nulvækstfascisme, som skal gennemtvinges i form af "grønne" forordninger.

Men den fælles aftale af 4. februar mellem Rusland og Kina udtrykker på det skarpeste, at det anglo-amerikanske finansielle nulvækst-imperium er fortid: "I dag gennemgår verden betydningsfulde omvæltninger, og menneskeheden er på vej ind i en ny æra med rivende udvikling og dybtgående transformationer... Der er opstået en tendens til en omfordeling af magten i verden, og det internationale samfund viser en stigende efterspørgsel efter lederskab, der tilstræber en fredelig og gradvis udvikling."

Det såkaldte Vestens "regelbaserede orden", vil blive fremtidens " internationalt lovbaserede orden". Det er slut

med at bruge "demokrati" og "menneskerettigheder" som påskud for at blande sig i andre nationers anliggender. Sikkerhed skal antage en global, inkluderende karakter. NATO har overlevet ethvert nyttigt formål, som det havde engang, og det er på tide at "i fællesskab opbygge internationale forbindelser af en ny karakter". Denne relation mellem Rusland og Kina "har ingen begrænsninger", og "der er ingen 'forbudte' samarbejdsområder".

Truslen om krig, en atomkrig, der kan afslutte civilisationen, kan kun overvindes ved globalt at indføre et nyt paradigme for internationale relationer og med en medmenneskelig selvforståelse. De bankerotte anglo-amerikanske eliter, kan ikke længere få lov til at pålægge hele jorden deres dagsorden. Verden – herunder helt klart USA selv! – må frigøres fra menneskehedens dårlighed, for at tage de smukke og inspirerende udfordringer op med at mestre fusionsenergi, at afskaffe fattigdommen på verdensplan inden for et årti, at udvide vores evner i rummet og at revolutionere jordens infrastrukturplatforme.

Faren og løftet i dette øjeblik, hvor paradigmer brydes, er emnet for Schiller Instituttets konference på lørdag: "100 sekunder til midnat på dommedagsuret": Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!"

Udvalgt billede: Cottonbro, Pexels

Et skridt tilbage fra

afgrundens rand; men der kan ikke opnås varig fred uden en ny international sikkerhedsarkitektur

Den 16. februar (EIRNS) – I den ugentlige webcast i dag erklærede Helga Zepp-LaRouche, at verden tog et lille skridt tilbage fra afgrundens rand, da den britisk proklamerede deadline for en formodet russisk invasion af Ukraine i dag forløb uden hændelser. I stedet ser diplomatiet ud til at få en smule fodfæste, med den franske præsident Emmanuel Macrons og den tyske kansler Olaf Scholz' besøg i Moskva og Kiev i forlængelse af hinanden, samtidig med et voksende kor af amerikanske røster, der kræver strategisk fornuft fra den amerikanske regering.

“Dette er et vigtigt skridt,” kommenterede Zepp-LaRouche, “men der skal indlysende nok ske meget mere.” Hun bemærkede, at der er ved at blive opbygget et miljø “for at fremtvinge en diskussion om Putins krav til USA og NATO om at få sikkerhedsgarantier for, at NATO ikke vil udvide sig yderligere mod øst, og at der ikke vil blive installeret offensive våbensystemer langs den russiske grænse.”

“Jeg håber, at diplomatiet igen kan spille en større rolle,” fortsatte Zepp-LaRouche, herunder den idé, der har cirkuleret om, at der skal organiseres en ny “Helsinki 2-aftale” mellem supermagterne. “Men jeg tror, at end ikke Helsinki 2 er tilstrækkelig, for vi har brug for en ny international sikkerhedsarkitektur, som tager hensyn til hvert enkelt lands sikkerhedsinteresser.”

Det, der er brug for, er “en global ny sikkerhedsarkitektur, som vil betyde geopolitikkens afslutning. Det er det

nødvendige skridt, som menneskeheden må tage, hvis man for stedse ønsker, at komme ud af dilemmaet om en potentiel verdenskrig.”

Blot at appellere til fred er gavnligt, fortsatte hun, men “det er helt utilstrækkeligt, fordi det ikke tager højde for, hvor krigsfaren kommer fra. Selvfølgelig kommer krigsfaren fra det militærindustrielle kompleks, som har brug for deres krige for at holde maskineriet i gang. Men man kan ikke adskille det militær-industrielle kompleks’ interesser fra Wall Street, City of London, Silicon Valley osv. Faktum er, at det neoliberale finanssystem er ved at sprænges, og krigsfaren kommer af dette, fordi der er nogle mennesker i disse kredse, som foretrækker at risikere en tredje verdenskrig, frem for at tillade, at en multipolær verden udvikles. Især nu, hvor Kina og Rusland indgår i et fornyet strategisk partnerskab, hvilket er et helt særligt nyt aspekt i situationen. Krigsfaren kommer af, at disse neoliberale kredse er ved at opleve deres Waterloo.”

Zepp-LaRouche konkluderede: “Dette er den krudttønde, som vi sidder på... Der findes ingen løsning inden for dette system. Dette system er kuldsejlet, og den eneste løsning ville være at gøre præcis det, som Lyndon LaRouche har foreslået i mange år, nemlig at gennemføre en fuldstændig reorganisering af det konkursramte system, en global Glass-Steagall-bankopdeling, og derefter gå over til et Hamiltonisk banksystem og etablere et Nyt Bretton Woods-system, som giver mulighed for langsigtet kredit med lav rente til gavn for udviklingen af især udviklingssektoren. Det kan gøres meget nemt i samarbejde med Bælte og Vej – Initiativet. Så en løsning er umiddelbart mulig.”

Tilmeld dig venligst Schiller Instituttets internationale konference den 19. februar, “100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur !”

<https://schillerinstitut.dk/si/2022/02/100-sekunder-til-midnat>

- paa-dommedags-uret-vi-har-brug-for-en-ny-sikkerhedsarkitektur-en-atomkrig-kan-ikke-vindes-og-maa-aldrig-udkaempes-schiller-instituttets-internationale-online-konferen/

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/100_seconds_to_midnight_02192022

Helga Zepp-LaRouche webcast: Den historiske sandhed kommer frem, den transatlantiske krigspropagandamaskine får et slag

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 16. februar 2022

Selv om den strategiske situation omkring Rusland og NATO fortsat er yderst farlig, udtalte Helga Zepp-LaRouche i dag, at der er sket en ændring. Det lykkedes Putin at fremprovokere en diskussion om Ruslands sikkerhedsbekymringer, idet han effektivt argumenterede for, at en nation eller blok af nationer ikke må forbedre dens sikkerhed på bekostning af andre. Hun bemærkede fremadrettet bevægelse ved mødet mellem den tyske kansler Scholz og præsident Putin, selv om de transatlantiske krigshøge bliver ved med at insistere på, at Rusland kan invadere Ukraine "når som helst".

Idet LaRouche orienterede om en meddelelse fra den ukrainske statskvinde Natalia Vitrenko, sagde hun, at situationen i Ukraine fortsat er meget kompliceret, men at muligheden for en Minsk-2-aftale, som en del af en bredere Helsinki 2.0-diskussion kan muliggøre en ændring, hvor Ukraine bliver en bro mellem øst og vest i stedet for en krigszone.

Det er bemærkelsesværdigt, at deltagerne i drøftelserne i slutningen af Den kolde Krig, den tidligere franske udenrigsminister Roland Dumas og den tidligere amerikanske ambassadør i Rusland Jack Matlock, offentligt har grebet ind for at "sætte tingene på plads" med hensyn til krisens oprindelse, dvs. det brudte løfte fra Vesten om, at der ikke vil ske nogen udvidelse af NATO mod øst, hvilket afslører den historiske sandhed i modsætning til de løgnagtige fortællinger, der kommer fra den transatlantiske side.

Hun opfordrede alle seere til at mobilisere så mange mennesker som muligt til at se Schiller Instituttets konference denne lørdag den 19. februar, så det bliver klart, at der er et alternativ til det økonomiske sammenbrud, der ligger bag krigskampagnen, og det er det unikke sæt af løsninger, som Lyndon LaRouche har frembragt.

Schiller Instituttets konference på lørdag: "100 sekunder til midnat"

Den 15. februar (EIRNS) – Mens der vil ske flere skift i det internationale politiske terræn i de næste 72 timer, vil lørdagens konference i Schiller Institutet, "100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny

sikkerhedsarkitektur!" inddrage disse momentane skift af det taktiske landskab. Som grundlæggeren af {Executive Intelligence Review}, Lyndon LaRouche, engang i en anden, men sammenlignelig situation bemærkede: "Verden er gået ind i en overgangsperiode, hvor gamle metoder med hensyn til vurdering og orientering er ubrugelige, og endog modstridende, for den konkrete vurdering af de fleste af de nye fænomener i den strategiske og nationalt-taktiske udvikling. Af denne grund er meget få personer i verden ... intellektuelt oplært til at forstå de processer, som vil være afgørende for udfaldet af nogle af de nærmeste uger og måneder, der ligger umiddelbart foran os."

Der vil uden tvivl dukke modstridende historier op i de kommende timer og dage – forudsat at der {er} kommende timer og dage – om, hvad der sker eller vil ske i de forskellige forhandlinger, der involverer Tyskland, Frankrig, Ukraine, USA og Rusland. {EIR} vil forsøge, ikke blot at "formidle nyhederne", men snarere at gribe ind i den aktuelle historie og fremme den, ved hjælp af en metode til statskunst baseret på LaRouches fire love for fysisk økonomi, som undertiden kort og godt kaldes " modsætningernes sammenfald ". Denne metode til politisk beslutningstagning, som LaRouche og Helga Zepp-LaRouche forfægter, ses i strategiske løsningsforslag som "Operation Ibn Sina", der for nylig blev præsenteret i det netop udsendte fælles forum mellem Schiller Instituttet og Russian International Affairs Council (RIAC), "Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning". <https://schillerinstitut.dk/si/2022/02/faelles-video-konference-raadet-for-internationale-anliggender-i-rusland-og-schiller-instituttet-torsdag-den-10-februar-kl-14/>

Metoden indebærer, at man tager udgangspunkt i verdens behov som helhed – fødevarer, rent vand, sanitet, boliger, sundhedspleje og uddannelse – og udtænker nationale politikker og praksis, der resulterer i en vellykket skabelse af en teknologisk avanceret global platform, som kommer flest mulige

verdensborgere til gode, hvilket øger planetens potentielle relative befolkningstæthed.

Krig, især forebyggende krig, der blev fordømt ved Nürnberg-processerne som en forbrydelse mod menneskeheden, er i modstrid med menneskeheden og dens efterkommeres generelle velfærd. Uanset oprindelsen, bør den rovdyragtige opfattelse, at "det grundlæggende organisationsprincip i samfundet er krig", ikke på noget tidspunkt få lov til at blive "organisationsprincippet" for USA's udenrigspolitik. Et britisk domineret USA, en uacceptabel omstændighed, som eftertrykkeligt har været fremherskende siden Sovjetunionens sammenbrud i 1991, må erstattes af et borgerskab, der genetablerer denne nations sande identitet, ved at tilstræbe et samarbejde med Rusland, Kina, Indien og andre nationer, baseret på Den amerikanske Frihedskrigs oprindelige regeringsdokumenter, herunder Hamiltons Fire betænkninger om Økonomi, som Lyndon LaRouche har fremført i sit forslag om de Fire Love.

Den tidligere franske minister Roland Dumas, som var en central figur i forhandlingerne mellem NATO og Sovjetunionen efter 1989, har i sit seneste Les Crises-interview, som kan ses på Youtube, ikke efterladt nogen tvivl om, at han, James Baker og andre vestlige repræsentanter faktisk havde lovet Rusland, at NATO ikke ville udvides mod øst:

"I realiteten indså vi – Gorbatsjov, præsident Mitterrand og jeg selv, på det tidspunkt – at der ikke var nogen fredsaftale, der kunne afslutte krigen med Tyskland, og at det derfor var nødvendigt at gøre en ende på denne ustabile situation. Det er grunden til, at vi sammen med min ven Hans-Dietrich Genscher, den tyske udenrigsminister, udarbejdede en plan for at indlede forhandlinger om alle de mangler der var, eftersom der ikke var indgået nogen fredstraktat... Vi havde møder i London, møder i Paris og til sidst i Moskva for at få den sidste del af den globale aftale på plads i nærværelse af Gorbatsjov..." Hvad angår den senere diskussion om disponeringen

af NATO-styrkerne efter en tilbagetrækning af Warszawa-pagten fra Centraleuropa, berettede Dumas: "Udenrigsministeren (Shevernadze) tog ordet og sagde: "Vi, den russiske delegation, ønsker at vide, hvad der vil ske med NATO's oprustning som en del af nedrustningen." Dumas sagde, at den russiske delegation fremsatte to krav. For det første, at monumenterne for de sovjetiske soldater, der kæmpede mod fascismen under Anden Verdenskrig, skal bevares og respekteres. "For det andet, at tropper fra både Warszawa-pagten og NATO forpligter sig til, at der ikke vil ske bevægelse af NATO-tropper ind i de områder af Warszawa-pagten, der var ved at blive afvæbnet... Gorbatsjov talte, Sjevardnadze talte, jeg talte. Og jeg fremsatte idéen om, at [NATO's militære] styrker ikke må bevæge sig ind i tidligere militariserede områder." Dumas erklærede, at amerikanerne og tyskerne var enige i dette. "Før [den tyske udenrigsminister] Genscher døde, spurgte jeg ham, om han huskede denne diskussion. Han svarede; 'perfekt'."

På topmødet på Malta den 3. december 1989, mindre end en måned efter Berlinmurens fald, havde Bush og Gorbatsjov "erklæret Den kolde Krigs ophør". Der skulle ikke ske nogen udvidelse mod øst. Altså, NATO blev udvidet fra 15 nationer i 1989 til 30 nationer, og i strid med dette tidligere løfte forsøger at gøre Ukraine til nr. 31, klar ved den russiske grænse, hvor muligheden for en strategisk fejlvurdering, der fører til total krig, er større end på noget tidspunkt siden – og måske inklusive – Cuba-krisen i 1962.

Formålet med tidsskriftet {Executive Intelligence Review} og den særlige metode, som LaRouche skabte, for at oplyse om den vurderende proces for indsamling af efterretninger, som han ønskede af sine medarbejdere, er at tilskynde til at alle "selvindlysende" antagelser, der styrer borgerens "daglige" tænkning, fjernes og erstattes af en metode til at formulere den nødvendige politik, programmer og samarbejde for at sikre alles varige overlevelse og velstand. Dette er essensen af en

fornuftig økonomisk politik, og derfor også en fornuftig sikkerhedspolitik. At diskutere denne metode og foreslå en sådan ny sikkerhedsarkitektur er formålet med lørdagens konference, som alle tilhængere af sandheden bør deltage i.

Indsat billede: Khwanchai Phantong, Pexels

Kunne Biden udløse et værre helvede for Ukraine, end han gjorde i Afghanistan

Den 14. februar (EIRNS) – Biden-regeringen, der fejlvurderede de reelle forhold i Afghanistan efter 20 års NATO-krig i landet, foretog en forhastet tilbagetrækning, og gik derefter i gang med at beslaglægge alle landets kontanter og straffe befolkningen med manglende fødevarer, lægehjælp og husly i vinterens mulm og mørke. Man meddelte ikke engang USA's NATO-“allierede”, hvad man var i gang med. Det efterlader et ødelagt land.

Kan Bidens Hvide Hus nu få tilladelse til at forårsage en endnu værre katastrofe i Europa – endog en atomkatastrofe – i en konflikt, “Ukraine-krisen”, som kan udløse en krig, der kan ødelægge selve menneskeheden? Biden-regeringens voksende vrede og aggressive bluff over for Rusland i forbindelse med Ukraine har bragt os tættere på en atomkrig, end vi nogensinde har været siden oktober 1962, hvor hele verden blev skræmt af Cuba-krisen.

En mulighed er, at Biden og hans skumle nationale sikkerhedsteam leder efter en sejr at sælge i hjemlandet ved at fortælle os, at Rusland vil invadere Ukraine i næste uge, i

morgen, når som helst ... og så, når Rusland ikke invaderer, forklare os at Bidens trussel om en knusende økonomisk afstraffelse stoppede Putin. Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov erklærede i går på Twitter, at dette var det "udspekulerede skuespil". Den tidligere amerikanske ambassadør i Moskva Jack Matlock fremførte ideen i en klumme i dag, hvor han skrev på vegne af American Committee for U.S.-Russia Accord. Formand for Repræsentanternes Hus, Nancy, Pelosi antydede det på sin egen måde i søndagens "ABC This Week": "Hvis vi ikke truede med sanktioner og den slags, ville Putin med garanti invadere... Så hvis Rusland ikke invaderer, er det ikke fordi, han aldrig havde til hensigt at gøre det. Det er bare fordi, at sanktionerne virkede." [https://abcnews.go.com/Politics/week-transcript-13-22-speaker-nancy-pelosi-sen/story?id=82849151]

Men vi kan ikke forlade os på håbet om, at dette er politisk fup. Bidens Hvide Hus straffer Afghanistan på inkompetent vis, dog med hævngherrighed. Man ønsker at straffe Rusland og ødelægge dets økonomi. Højtstående embedsmænd i Det Hvide Hus udtrykte det på et baggrunds-pressemøde den 25. januar: Målet er at "ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere sin økonomi ganske hårdt... underminere Putins ambitioner om at udøve indflydelse på verdensscenen". Embedsmændene svor: "Vi taler om at nægte Rusland såkaldte "downstream-produkter", der er afgørende for landets egne ambitioner, om at udvikle højteknologiske kapaciteter inden for rumfart og forsvar, lasere og sensorer, det maritime, AI, robotteknologi, kvanteteknologi osv... Og så, mens vi opbygger denne indsats med vores allierede og partnere, er vi villige til at samarbejde med ethvert land for at nægte Rusland materialer, som det har brug for til at udvide sin økonomi." [https://www.whitehouse.gov/briefing-room/statements-releases/2022/01/25/background-press-call-by-senior-administration-officials-on-russia-ukraine-economic-deterrence-measures/]

Med dette formål vover Bidens hold – som havde "alt under

kontrol" i Afghanistan – at udfordre den russiske præsident Putin til at gå i krig. Det presser Ukraines præsident Zelinsky så hårdt, at han føler sig tvunget til at tilbagevise enhver prognose for en russisk invasion, som London og Washington kommer med.

Helga Zepp-LaRouche sagde i sin vidt udbredte analyse fra den 6. februar: "Vi er 100 sekunder før midnat på dommedags-uret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur". (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/07/100-seconds-to-midnight-on-the-nuclear-war-clock-we-need-a-new-security-architecture/>) To europæiske bankfolk opfordrede Frankrig til at blokere Ukraines optagelse i NATO og omgående forlade NATO's strategiske kommando, med det formål at stoppe marchen mod krig. Den tyske kansler Olaf Scholz tog til Ukraine i dag for at sige: "Spørgsmålet om [Ukraines] medlemskab af alliancen [NATO] er ikke på dagsordenen," så Rusland bør holde op med at bekymre sig om det. Men de NATO-våben, som USA hælder ind i og omkring Ukraine, er uden fortilfælde: Ukraines forsvarsminister indrømmer, at landet nu har langt flere anti-tankmissiler end russiske kampvognsmål.

Vi er alle nødt til at mobilisere os selv, ikke til at "se på og vente", som de fleste blev skræmt til at gøre i oktober 1962. Der er ingen John F. Kennedy her til at løse dette. Løsningen er at tilskynde til flere pauser, frem mod forhandlingerne og at angribe årsagen, nemlig truslen om et hyperinflationært sammenbrud, som Biden-administrationen og centralbanken, Federal Reserve, har udrettet så meget for at påføre sig selv og os. Vores næste D-dag er lørdag den 19. februar, Schiller Instituttets heldagskonference, med budskabet i Helga Zepp-LaRouches artikel fra den 6. februar: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur, en arkitektur baseret på økonomisk genopretning og udvikling. For at tilmelde dig konferencen og organisere andre:

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/100_seconds_to_midnight_02192022

Kampagnen mod krig er i gang ... men det haster med afgørende gennembrud

Den 13. februar (EIRNS) – Spørgsmålet om hvad der vil ske næste gang, og hvornår, i NATO-blokkens opdigtede konfrontation mod Rusland i Europa, svæver fortsat i luften og er meget farligt. Flere forstandige, modsatte kræfter tager bladet fra munden, men et afgørende gennembrud haster.

I weekenden fortsatte de amerikanske talsmænd deres påstande om russisk aggression og deres falske anklage om, at Rusland vil angribe Ukraine, i erklæringer fra udenrigsminister Antony Blinken, der talte fra Hawaii; fra den nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan, og fra Pentagon-talsmand John Kirby. De var militært set vage med hensyn til hvornår og hvordan. Sullivan sagde i morges på CNN om tidsrammen for et russisk angreb, at vi er "i vinduet", og at det kan ske "når som helst nu" eller måske "efter de olympiske lege", som slutter den 20. februar. Sullivan sagde, at Rusland kan forventes at iscenesætte en hændelse under falsk flag, fordi det bl.a. af den grund netop er "i overensstemmelse med den russiske drejebog" at gøre den slags. Der er ikke behov for beviser.

I en vurdering af situationen sagde Schiller Instituttets formand, Helga Zepp-LaRouche, i dag, at " uklarheden omkring potentielle falske flag vil bestå, indtil nogen gennemskuer dette... Vi har brug for et afgørende gennembrud."

Forhenværende kongresmedlem Tulsi Gabbard (D-HI) udtalte sig kraftfuldt i weekenden, og afslørede dem der står bag den vanvittige krigskampagne mod Rusland. Hun tweetede et 4-minutters indslag fra sin optræden på Fox News lørdag aften, med et tweet der forklarer, hvordan "Biden meget let kan forhindre en krig med Rusland ved at garantere, at Ukraine ikke bliver medlem af NATO". På tv hævdede hun, at "Biden og militære ledere faktisk ønsker, at Rusland invaderer Ukraine. Hvorfor skulle de gøre det? Det giver Biden en undskyldning for at indføre vidtgående sanktioner... og det cementerer den kolde krigs relevans... Det er det militærindustrielle kompleks, der nyder godt af dette; de kontrollerer tydeligvis Bidens regering; krigsmagere på begge sider i Washington, der har opildnet til disse spændinger."

Der er også en voksende, fremtrædende mobilisering af krigsmodstandere i USA.

Udover NATO's fokus på konfrontationen om Ukraine, er den globale NATO-mobilisering i Indo-Stillehavsområdet i fuld gang. Efter QUAD-ministtermødet i Australien i sidste uge udsendte Det Hvide Hus et 19-siders dokument med titlen "Indo-Pacific Strategy of the United States". Blinken tilsluttede sig synspunktet om verdensherredømme i går, da han talte fra Honolulu, hvor han mødtes med Japans og Sydkoreas udenrigsministre. Blinken sagde, at "på det møde som vi tre havde, drøftede vi den trussel som Ruslands aggression udgør – ikke kun for Ukraine, men for hele den internationale regelbaserede orden, som har dannet grundlag for årtiers fælles sikkerhed og velstand for vores folk her i denne region og, tillige, i hele verden." (<https://www.state.gov/secretary-antony-j-blinken-joint-press-availability-with-republic-of-korea-foreign-minister-chung-eui-yong-and-japanese-foreign-minister-hayashi-yoshimasa/>)

Han sagde om sine regeringskolleger, at "vi var enige om at holde sammen i vores indsats over for Rusland."

Det strider imod hans triumferen, at der tydeligt ses visse modsatrettede synspunkter, som kommer fra anerkendte personer i Europa. Den 11. februar bragte det franske ugeblad Marianne en artikel med overskriften: "NATO-exit: Uopsættelig nødvendighed", hvori Frankrig opfordres til at forlade NATO. Det "vil signalere Europas uafhængighed af amerikansk enegang, en fornyelse af multilateralisme, fremkomsten af en multipolær verden..." Den er skrevet af den tyske økonom Peter Dittus, tidligere generalsekretær for Bank for International Settlements, og den tidligere viceguvernør for Banque de France Hervé Hannoun, tidligere vicedirektør for BIS.

I dag kommer der en advarsel fra den russiske politiske ekspert Fyodor Lukyanov: "How the World Sleepwalked into Another Cuban Missile Crisis" (Hvordan verden gik i søvne ind i endnu en Cuba-krise). I sin artikel i RT tilråder han, efter at have fremhævet den aktuelle fare i forbindelse med konfrontationen i Ukraine, at "i bedste fald ville scenariet være det samme som under Cuba-krisen. På et tidspunkt ville begge parter erkende den alvorlige fare, som en yderligere optrapning udgør, og indlede direkte realitetsforhandlinger med henblik på at udarbejde de grundlæggende principper for gensidige garantier."

Lørdag den 19. februar er Schiller Instituttets internationale internet-konference et vigtigt bidrag til det "afgørende gennembrud", vi har brug for, for at stoppe den vanvittige mobilisering mod sammenbrud og krig. Tilmeld dig og spred budskabet. Den finder sted den 19. februar kl. 10.00 (EST – kl. 16, dansk tid): "100 sekunder til midnat på dommedags-uret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!" https://schillerinstitute.nationbuilder.com/100_seconds_to_midnight_02192022

Udvalgt billede: Pixabay (CC0)

FRANSK-TYSK OPFORDRING TIL FRANKRIG OM AT FORLADE NATO OG KONSOLIDERE P5

Paris, 12. februar 2022 (EIRNS) – I et indlæg offentliggjort af det franske "souverainist" ugeblad Marianne, argumenterer Peter Dittus og Hervé Hannoun for et fransk exit fra NATO's integrerede kommando. Den tyske økonom Peter Dittus er tidligere generalsekretær for Bank for International Settlements (BIS), mens franskmændene Hannoun er vicegeneraldirektør for BIS.

Deres argumenter er essensen af deres nye bog med titlen "OTAN exit: Urgence Absolue", der blev offentliggjort den 16. januar.

"Siden november 2021", hævder de, "har franskmændene, ligesom andre folk i Vesten, været udsat for en mental tilpasning uden fortilfælde, udført af USA og Nato omkring temaet om den "overhængende russiske invasion af Ukraine", som kan gå over i historien som en episode af misinformation i stil med de fabrikerede efterretninger om Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben i 2003."

Det er en løgn, siger de. "Den eneste krig, som NATO ser ud til at vinde, er informationskrigen. Vi viser i vores bog dette bemærkelsesværdige tyske propaganda-kort i ugebladet Bild fra den 4. december 2021, der giver en imaginær detaljeret plan over den "forestående russiske invasion". Propagandaens rolle er skræmmende, på grund af den mængde af had, som løgnene på begge sider skaber. På NATO-siden minder generalsekretær Jens Stoltenbergs aggressive og krigeriske

diskurs uimodståeligt meget om den berømte orwellske spejlvending: 'fred er krig'. (...) "Frankrigs nuværende tilslutning til NATO gennem deltagelsen i den integrerede militære kommando under amerikansk ledelse er en strategisk blindgyde for et land med et universelt kald som Frankrig. I dag har dette land en historisk rolle at spille for at standse den march mod krig i Europa, som NATO's søvngængere har indledt. Frankrigs udtræden af NATO, som vil markere afslutningen på Frankrigs udenrigs- og sikkerhedspolitiske tilpasning til USA, vil få en umådelig stor betydning for verden."

"Det vil signalere Europas uafhængighed af den amerikanske "særstilling", fornyelsen af multilateralisme, fremkomsten af en multipolær verden og den snarlige afvikling af den forældede NATO-ramme. Frankrig vil herefter genfinde sit universelle kald og bidrage til den globale balance for fred og takket være sin genfundne upartiskhed spille en rolle som bindeled inden for P5, dvs. samlingen af de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd (USA, Storbritannien, Kina, Rusland og Frankrig), et P5, hvis sammensætning skal fastholdes, og hvis betydning som regulerende instans for freden i verden skal styrkes."

Den komplette tekst af Mariannes indlæg:

Titel: "Stillet over for krisen i Ukraine er Frankrigs NATO-EXIT en absolut nødsituation"

Tekst: Frankrig brød med den alliancefri politik, som de Gaulle, Giscard og Mitterrand havde praktiseret i 43 år, og blev i 2009 atter medlem af NATO's integrerede militærkommando uden at det franske folk var blevet rådspurgt ved en folkeafstemning. Den nuværende ukrainske krise afslører de alvorlige farer, som Frankrig er udsat for ved at være tilknyttet en defensiv kollektiv sikkerhedsorganisation under USA's kommando, som er blevet ekspansionistisk.

Siden november 2021 har franskmændene, ligesom andre befolkninger i Vesten, været udsat for en mental tilpasning uden fortilfælde, som USA og NATO har gennemført med temaet "den forestående russiske invasion af Ukraine", der kan gå over i historien som en episode af misinformation på linje med de fabrikerede efterretninger om Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben i 2003.

Hvad er virkeligheden? Millioner af russisktalende ukrainere i de to selvudnævnte folkerepublikker i Donbass lever under lejlighedsvis beskydning og granater fra den ukrainske hær mod separatiststyrker. Koncentrationen af russiske tropper ved Ukraines grænser har tydeligvis til formål at afskrække Kiev fra at forsøge at genvinde den direkte kontrol over enklaverne Donetsk og Lugansk med magt. NATO's vellykkede misinformation om Ukraine har bestået i at fremstille Putins moralske forpligtelse til at forsvare disse russisktalende befolkninger – som Ukraine gradvist ønsker at fratage retten til at tale deres sprog – som en optakt til Ruslands totale annektering af Ukraine.

Myten om en "overhængende russisk invasion"

NATO formår at udlægge en koncentration af russiske tropper, der er klar til at komme de russisktalende ukrainere i Donbass til undsætning, som en "forestående russisk invasion" af hele Ukraine, herunder Odessa, Kharkiv og Kiev. En vanvittig invasion, som Rusland i virkeligheden helt udelukker ... medmindre det bliver presset til det af et eventuelt forudgående ukrainsk angreb på Donbass.

Den eneste krig, som NATO ser ud til at vinde, er informationskrigen. Vi viser i vores bog* dette opsigtsvækkende tyske propaganda kort i ugebladet Bild fra den 4. december 2021, der beskriver en imaginær detaljeret plan over den "forestående russiske invasion". Propagandaens rolle er skræmmende, på grund af den hadskhed, som løgnene på begge sider skaber. På NATO-siden minder generalsekretær Jens

Stoltenbergs aggressive og krigeriske diskurs uimodståeligt meget om den berømte orwellske spejlvending: "krig er fred".

Og hvis Frankrig havde løsningen?

Paris skal undgå den militære spiral, som USA og NATO ønsker at trække det ind i. I de kommende uger må Paris ikke lade sig inddrage i en krig i Østeuropa, som ikke er landets anliggende. Frankrig har allerede indvilliget i at indsætte hundredvis af personer i en NATO-kampgruppe i Estland. Den 1. januar overtog det ledelsen af NATO's hurtige reaktionsstyrke, som omfatter mindst 7.700 franske soldater. Præsident Macron har netop annonceret den mulige udsendelse af et tusinde franske soldater til Rumænien under NATO-banneret på "den østlige flanke", i Sortehavsregionen. Den militære optræning er farlig. For det franske folks sikkerhed er det nødvendigt at forhindre, at den franske hær under NATO's banner engageres i en krig i Ukraine eller Hviderusland.

På den anden side har Frankrig et diplomatisk våben til at løse den alvorlige krise mellem NATO og Rusland. Startskuddet til denne krise var Jens Stoltenbergs og amerikanernes stædighed i bestræbelserne på siden 2018 at forfølge en snigende proces for Ukraines optagelse i NATO, kaldet "den åbne dørs politik", der af Rusland betragtes som en trussel mod landets sikkerhed. For at sætte en stopper for den nuværende konfrontation bør præsident Macron blot højtideligt erklære i Frankrigs navn, at hans land vil modsætte sig enhver anmodning fra Ukraine om at tilslutte sig NATO.

Da beslutninger om medlemskab af alliancen kræver enstemmighed, kan Frankrig nedlægge veto. Dermed ville præsidenten være i overensstemmelse med de løfter, han gav under sin præsidentkampagne i 2017 om ikke at støtte Natos udvidelse til Ukraine. Det ville være en elegant måde at komme ud af krisen på. Desværre overvejede den franske præsident under sit besøg i Moskva og derefter i Kiev den 7. og 8. februar 2022 ikke denne enkle løsning, fordi det franske

diplomati i Nato-organerne ikke modsatte sig den vanvittige "politik med åbne døre" for Ukraines og Georgiens medlemskab af Nato i de to lande. På den anden side støtter Frankrig NATO og G7 i deres krav om tilbagelevering af Krim til Ukraine, vel vidende, at dette ikke kan ske uden en krig, muligvis atomkrig.

Amerikansk underordning

Ved folkeafstemningen om EU-traktaten (Maastricht) i 1992 kunne ingen forestille sig, at Mitterrands og Kohls store fredsprojekt fra 1998 og fremover ville blive tilsidesat af det amerikanske geopolitiske projekt, som går ud på at overtage den fælles europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik. Dette skyldtes den samtidige udvidelse af EU og NATO til ti østeuropæiske lande mellem 1991 og 2007, og også præsident Sarkozys beslutning, med vidtrækkende konsekvenser, om i 2008 at opgive den gaullistiske strategiske holdning om at nægte at deltage i NATO's integrerede militære kommando, hvilket fik vidtrækkende konsekvenser.

Fra det øjeblik, hvor 21 af de 27 EU-lande, herunder Frankrig, blev fuldgældige medlemmer af NATO, blev den oprindelige ånd i Maastricht-traktaten forrådt, fordi "Europa for fred" uundgåeligt ville blive forpurret af USA's indblanding i den fælles europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik med landets egne geopolitiske mål. I virkeligheden kan der ikke være tale om et uafhængigt fransk eller europæisk forsvar, inden for de nuværende rammer for Frankrigs og 21 andre EU-landes deltagelse i NATO's integrerede militære kommando. Begrebet "europæisk strategisk autonomi" inden for NATO er en illusion i betragtning af USA's kontrol over denne alliance. EU forsøger at skjule denne grundlæggende fejl bag et vagt begreb: det "strategiske kompas".

Den grundlæggende uforenelighed mellem det USA-kontrollerede NATO og et uafhængigt fransk eller europæisk forsvar, forhindrer ikke vores ledere i at forsvare tesen om

komplementaritet mellem EU og NATO på forsvarsområdet, som den franske udenrigsminister opsummerede den 11. december 2021: "Vi ønsker, at EU og NATO skal supplere og styrke hinanden, for at bidrage til at styrke sikkerheden og forsvaret i Europa. Det er meningen med det strategiske kompas, man vil vedtage under det franske formandskab for EU-Rådet."

Forsvar: det håbløse "på samme tid"

EU's "strategiske kompas" er først og fremmest et forsøg på at skabe en begrebsmæssig ramme for den falske idé om, at "en europæisk strategisk autonomi" i forhold til USA er forenelig med NATO-medlemskab for langt de fleste EU-medlemsstater. Denne komplementaritet mellem NATO og EU, "på samme tid", der anvendes på forsvaret, er en illusion. Den finurlige logik om national uafhængighed har givet plads til det vage og vildledende begreb, strategisk autonomi, og til en søgen efter gensidig afhængighed og samarbejdsvillighed med vores "allierede".

Ud over den umiddelbare krise vedrørende Ukraine, skal præsidentvalget den 10. og 24. april give mulighed for at træffe en beslutning om NATO-spørgsmålet. Alle dem der nægter NATO's march mod den krig, der er ved at bryde ud ved EU's østlige grænser, har med præsidentvalget i 2022 en enestående mulighed for at sende et enkelt og klart budskab om fred, til lederne af vores land med ét ord: NATO-EXIT (Otanexit). Det er et spørgsmål om at sikre, at der vælges en fredskandidat til præsident, som er forpligtet til at sætte en stopper for Frankrigs tilhørsforhold til NATO.

Man kan tænke sig, at den afgående præsident vil undgå en debat i den præsidentielle valgkamp om diskussionen om vores militære alliancer i NATO: en alliance med de eventyrlystne angelsaksere, hvis arrogance blev afsløret af den australske ubådsaffære, en unaturlig alliance med det islamistiske Tyrkiet, en alliance med den polske nationalisme, og i morgen måske en alliance med et Tyskland, der kan bruge NATO som

springbræt til sin remilitarisering, eller endog en alliance med Kosovo mod Serbien. Alene denne liste giver os mulighed for at måle risiciene ved et kollektivt sikkerhedssystem, der omfatter 30 forskelligartede nationer, og som domineres af en af dem.

En forfatningsstridig "forsvarsunion"

På en fælles pressekonference med præsident Macron i Paris den 7. januar, 2022, tillod formanden for Europa-Kommissionen sig en føderalistisk erklæring, der overskred hendes beføjelser: "Vi er enige om, at vi har brug for en ægte forsvarsunion". I præsident Macrons nærvær talte hun om at tilføje en "forsvarsunion" til Den økonomiske og monetære Union i fremtiden, uden at tage hensyn til at denne udtalelse er i strid med den franske forfatning, som er baseret på national uafhængighed, national suverænitet og nationalt forsvar. Det er nødvendigt at modsætte sig den snigende europæiske føderalisme, der praktiseres i øjeblikket, og som ikke kan erstatte en føderalisme, der er demokratisk accepteret – eller forkastet – ved folkeafstemning, i overensstemmelse med den procedure, som François Mitterrand fulgte i 1992 i forbindelse med overdragelsen af den monetære suverænitet, der er fastsat i Maastricht-traktaten. Det franske folk må forkaste den forsvarsunion under NATO's flag, som Ursula von der Leyen ønsker at påtvinge landet.

Frankrigs nuværende tilslutning til NATO gennem deltagelse i den integrerede militærkommando under amerikansk ledelse er en strategisk blindgyde for et land med et universelt kald som Frankrigs. I dag har dette land en historisk rolle at spille for at standse den eskalering mod krig i Europa, som NATO's søvngængere har indledt. Frankrigs udtræden af NATO, som vil markere afslutningen på Frankrigs udenrigs- og sikkerhedspolitiske tilpasning til USA, vil få en enorm betydning for verden.

Det vil være et signal om Europas uafhængighed af den

amerikanske særstilling, om fornyelse af multilateralisme, om fremkomsten af en multipolær verden og om en snarlig afskaffelse af den forældede NATO-struktur. Frankrig vil så genfinde sit universelle kald og bidrage til den globale balance for fred, og takket være sin genfundne upartiskhed spille en rolle som samlingspunkt i P5, dvs. de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd (USA, Storbritannien, Kina, Rusland og Frankrig), et P5, hvis sammensætning skal bevares, og hvis rolle som regulerende faktor for verdensfreden skal styrkes.”

**Helga Zepp-LaRouches
hovedtale: Den humanitære
krise i Afghanistan:
På vej til en langsigtet
løsning:
Rådet for internationale
anliggender i Rusland og
Schiller Instituttets**

videokonference

Den 10. februar 2022 – Goddag Harley; goddag Andrey.

Jeg har en lidt anderledes opfattelse: Jeg mener, at uanset hvem der er ansvarlig for gennemførelsen af sanktioneerne rettet mod Afghanistan og for indefrysningen af afghanske aktiver i USA og i Europa efter Talebans magtovertagelse i august, også bærer ansvaret for følgende: Ifølge den tyske UNICEF-chef, Christian Schneider, er 1 million børn under fem år akut underernærede i Afghanistan, og deres tilstand er af en sådan beskaffenhed, at de i Tyskland ville skulle behandles på en intensivafdeling, hvilket betyder, at de under de nuværende omstændigheder sandsynligvis vil dø. Ifølge FN befinder 8,7 millioner mennesker sig i en fremskreden tilstand af sult; 24,4 millioner eller 55 % af befolkningen befinder sig i en nødsituation, hvilket betyder, at de mangler alle de basale livsforholdigheder, mens 98 % ikke har nok at spise. Flere og flere familier sælger nogle af deres børn i håb om, at de andre vil overleve, og folk sælger deres organer.

Også massemedierne i USA og Europa har efter en kortvarig medieomtale i august og begyndelsen af september, næsten intet rapporteret om denne værste humanitære krisesituation på kloden. Lederne af de NATO-lande, som trak sig så hastigt tilbage fra Afghanistan i august, vidste naturligvis, at 80 % af landets budget kom fra bistand fra donorlandene, og at kombinationen af annulleringen af disse midler, indefrysning af afghansk kapital og sanktioneerne ville kvæle Afghanistans økonomi fra den ene dag til den anden.

Efter seks måneders tragedie og utallige forgæves appeller, bortset fra et par små indrømmelser for nylig, må man spørge sig selv, hvad hensigten med denne politik er? Argumentet om at Taleban først skal anerkende kvindernes rettigheder osv. synes at være absurd, når disse kvinder og deres børn er døde. Er det hensigten at sabotere Talebans evne til at opretholde

en fungerende stat i et sådant omfang, at oppositionen, herunder ISIS, al-Qaeda, narkotikasmuglere, krigsherrer osv. får herredømmet?

Konsekvensen ville være en ny og blodig borgerkrig, et helvede, hvor civilbefolkningen – mellem sult, frostgrader, COVID, epidemier, osv. som polio, mæslinger, dengue-feber og diarré – vil blive knust, og millioner af flygtninge vil forsøge at søge sikkerhed i nabolandene og i Europa. Det ville være en fortsættelse af det britiske imperiums store spil af Bernard Lewis og Zbigniew Brzezinski, som har til formål at sikre den geopolitiske destabilisering af Rusland og Kina, og at forhindre den økonomiske integration af Eurasien gennem Bælte- og Vej-Initiativet ved hjælp af de gamle virkemidler som terrorisme, opiumskrige og etniske konflikter. Hvis denne politik "lykkes", vil den blot være endnu et element i den store afsluttende akt i menneskehedens tragedie, som udspiller sig på verdenshistoriens scene, mellem Vestens modstandere og Rusland og Kina, og som nu har nået et punkt, der beskrives af {Bulletin of the Atomic Scientists} som 100 sekunder før midnat på dommedags-uret.

Der findes et modtræk til at redde Afghanistan, som jeg har kaldt "Operation Ibn Sina". Ibn Sina, som levede for ca. 1.000 år siden, var en af de største læger i verdenshistorien, hvis {Canon of Medicine} forblev en delvis reference indtil det 18. århundrede. Ibn Sina blev født i det nuværende Usbekistan; hans far stammede fra Balkh i Afghanistan. I tider med corona-pandemien er det yderst vigtigt at huske, at det var ham, der bl.a. erkendte karantænenes enorme betydning for bekæmpelsen af epidemier. Ud over at være et fremragende renæssancemenneske kan han udgøre en symbolsk figur for redningen af Afghanistan.

Operation Ibn Sina kan skabe en forandring til det bedre på to måder. For det første kan den blive et synonym for internationalt samarbejde om at opbygge et moderne sundhedsvæsen og tilvejebringelse af mad til det afghanske folk. Hvis alle nabolande, såvel som USA og de europæiske

nationer, der kæmpede i Afghanistan i 20 år som en del af NATO, og som derfor har en himmelråbende moralsk forpligtelse, hjælper befolkningen ud af denne ufortjente akutte nød og samarbejder om et lynprogram for bistandshjælp, kan det værste stadig afværges.

Ud over det humanitære aspekt vil Operation Ibn Sina også have en militærstrategisk dimension. Hvis Rusland, Kina, USA og Indien, de fire nationer med den største militære og økonomiske betydning eller befolkningsstørrelse, kunne samarbejde, kunne det udvikle sig til en tillidsskabende foranstaltning til løsning af de store strategiske konflikter. Afghanistan er i modsætning til Ukraine eller Taiwan, der har strategisk betydning, ikke en af Ruslands og Kinas kerneinteresser. Det ligger mange tusinde kilometer væk fra USA, mens Indien på den anden side har en central interesse i stabiliteten i egne geografiske omgivelser. Samarbejdet mellem disse fire magter, foruden mobiliseringen af andre eksisterende formater, såsom "Troika-plus", SCO og OIC [Organisationen for islamisk Samarbejde], med det formål at redde Afghanistan, kan være et skridt i retning af det nye paradigme i internationale relationer, uden hvilket det ikke vil være muligt at sikre menneskehedens fortsatte overlevelse.

Der er intet sted på denne jord – og det omfatter det strategisk eksplosive potentiale i de destabiliserende operationer omkring Ukraine og Taiwan – hvor menneskehedens moralske egnethed til at overleve, afprøves hårdere end i Afghanistan. Det er ikke vores sikkerhed, som vi skal forsvare i Hindu Kush, som den daværende tyske forsvarsminister Peter Struck havde hævdet den 11. marts 2004 for at motivere Tysklands deltagelse i krigen i Afghanistan, men det er vores medmenneskelighed.

Militære strateger, opfordres til at tage højde for et måske ukendt domæne for strategisk tænkning: Befolkningens moralske habitus – både deres egen befolkning og deres modstandere. Da den Franske Revolution mislykkedes på grund af den jakobinske

terror, konstaterede Friedrich Schiller, at "et stort øjeblik havde fundet et lille folk", at selv om den objektive mulighed var til stede, var den subjektive moralske kapacitet utilstrækkelig. Han skrev derefter {De æstetiske Breve} i den overbevisning, at fra nu af ville enhver forbedring på det politiske område, udelukkende være mulig gennem en forædling af den enkeltes karakter. Han mente, at "uddannelsen af evnen for '{Empfindungsvermögen}', empati, er tidens mest presserende behov", fordi det "vækker forbedringen af forståelsen".

Ud fra dette perspektiv er overvindelsen af den "fordærvede ligegyldighed" hos dele af befolkningen, som gør dem lige så ufølsomme over for andre folks lidelser som for virkningerne af deres geopolitisk motiverede dæmonisering af den formodede fjende, en strategisk faktor af højeste betydning. "Operation Ibn Sina" bør derfor blive det flag, under hvilket alle kræfter, der ønsker at redde det afghanske folk, samles, af barmhjertighed, agapē, som ønsker at skabe et nyt paradigme i de strategiske relationer, som middel til endelig at overvinde truslen om krig, og som ønsker at forsvare vores arts menneskelighed.

**Ny forsvarsalliance med USA:
Mette Frederiksens ultimative
magtarrogance.**

Udtalelse af Tom Gillesberg, formand for Schiller Institut i Danmark den 11. Februar 2022

Når Mette Frederiksen i sin rolle som statsminister inden for få dage har afholdt hele to pressekonferencer, hvor hun flankeret af udenrigsministeren og forsvarsministeren har talt i forherligende toner om kampen for frihed og suverænitet, så er det nok et tegn på, at det er netop de erklærede principper, som hun i en studehandel er blevet pålagt at ofre for fortsat opbakning til hendes fremadrettede personlige karriere. Da Anders Fogh Rasmussen brugte sin platform som dansk statsminister til at støtte Storbritanniens og USA's ulovlige krig imod Irak, der blev legitimeret med løggen om at Irak havde masseødelæggelsesvåben, endte det som bekendt med, at han blev belønnet med posten som generalsekretær for Nato og en international rolle som arrangør af konferencer til støtte for den britisk-amerikanske kampagne for at nedbryde suveræniteten hos de lande, der formaster sig til ikke blindt at følge de diktater, der kommer fra London og Washington.

Hvad har Mette Fredriksen gang i? At give USA ret til at udstationere militærpersonel og udstyr på dansk jord under amerikansk suverænitet afskaffer Danmarks nationale suverænitet og vil i stedet afsløre Danmark som en ren amerikansk vasalstat. Selv i de mørkeste stunder under den kolde krig, da Danmark var truet af sovjetiske planer om en besættelse af Danmark, var det noget, som danskere med respekt for både nationen og sig selv ikke ville tillade. Det ville have reduceret Danmark fra en nation til blot at være kanonføde i supermagternes stedfortræderkrig (Afghanistan er et skoleeksempel på, hvordan den slags typisk ender).

Forslaget til en ny forsvarsalliance mellem Danmark og USA har som sin grundantagelse, at vi skal forberede os på krig med Rusland, noget som bliver underbygget af mediernes svulstige krigspropaganda. Men siden den kolde krigs afslutning har Rusland på intet tidspunkt truet Danmark eller andre dele af Nato, men har tværtimod passivt set til, mens stadig flere dele af det tidligere Sovjetunionen og dets interessesfære blev indlemmet i Nato. Da turen så kom til Ukraine, sagde Rusland fra, og kræver nu aftaler, der kan garantere Ruslands fremtidige sikkerhed. Det burde være en kærkommen anledning til at diskutere en inkluderende sikkerhedsarkitektur for Europa, som det faktisk blev lovet Rusland, da de satte Østtyskland og de andre tidligere Warszawapagt-lande fri i lighed med de andre sovjetrepublikker. En sikkerhedsarkitektur, hvor både øst og vest kan føle sig hjemme. I stedet ser vi en mobilisering for sanktioner og krig, hvor Danmark nu skal spille en udvidet rolle, på bekostning af danske interesser.

Hvordan kan det forsvares, at Mette Frederiksen overhovedet overvejer at sige ja til et for Danmark så ufordelagtigt og potentielt ødelæggende forslag i dag? Blot fordi en ven kræver at få lov til at dele seng med din ægtefælle eller dit barn, så behøver man jo ikke takke ja. Det er tydeligt, at Mette Frederiksen har lavet en aftale med djævelen, som i dette tilfælde er den britisk-amerikanske finansielle magtelite, der kontrollerer den vestlige efterretnings- og sikkerhedspolitik. I betragtning af den berettigede foragt, som Mette Frederiksen med flere udviste for Helle Thorning-Schmidt og andre, der helt åbenlyst var villige til at ofre sine vælgeres og nationens interesser for at være en del af magten, så vil nemesis ramme dobbelt hårdt, hvis Mette Frederiksen fortsætter med dette skoleeksempel på hybris.

Om Mette Frederiksen har fået et tilbud hun ikke kunne afslå, eller hvad hun forventer at få som tak for denne ofring af danske interesser og suverænitet, ved jeg ikke. Givet er det,

at det på ingen måde er i dansk interesse at indgå en sådan aftale. Det vil ikke forbedre den danske sikkerhed men kraftigt forværre den. Danmark vil flytte sig selv ind i kategorien af strategiske mål for atommagten Rusland. Danmark udstiller sig samtidigt som et land, der ikke længere frit kan handle og interagere med det voksende antal lande, der i lighed med den nylige Beijing-erklæring fra Rusland og Kina ikke længere vil acceptere en særlig vestlig ret til at bestemme de internationale spilleregler, men som mener, at vi skal have en multipolær inkluderende verdensorden, hvor alle nationer bliver respekteret og kan samarbejde uden først at skulle spørge om lov i London eller Washington.

At Mette Frederiksen foreslår dette samtidigt med at chefen for Forsvarets Efterretningstjeneste, Lars Findsen, er varetægtsfængslet under anklage for højforræderi og uden mulighed for at kommunikere med offentligheden, bør få mere end et enkelt øjenbryn til at løfte sig og få flere end blot mig til at spørge, hvad pokker der egentlig foregår? Vi må råbe vagt i gevær og få Folketingets medlemmer til at gøre op med den slappe følgagtighed, de plejer at udvise over for magtens arrogance, specielt blandt "de gamle" partier, og sammen med modige patrioter i de danske institutioner få stoppet denne ødelæggelse af dansk suverænitet og danske interesser inden det er for sent.

Zepp-LaRouche: Den unipolære verden er forbi; vi har brug

for en ny model for internationale relationer

Den 9. februar (EIRNS) – “Verden befinder sig i øjeblikket i en utrolig farlig situation, med en kold krig, der truer med at blive til en varm krig hvert øjeblik”, udtalte Helga Zepp-LaRouche i et interview i Pakistans PTV Worlds “Views on News”, der blev sendt i dag. [<https://youtu.be/px4Qp0cU824>] Vi er de legendariske 100 sekunder fra midnat til en atomkatastrofe, en krigsfare, der udspiller sig omkring de ekstreme spændinger omkring Ukraine. Storbritannien og USA lægger massivt pres på Europa for fuldt ud at få det til at tilslutte sig, for at tvinge Rusland ind i et strategisk hjørne og iværksætte den brændte jords økonomiske sanktioner og angreb på landet. Men i øjeblikket er Europa ikke helt med på ideen – hvilket kan ses på den tyske kansler Olaf Scholz’ tur til Washington og især den franske præsident Emmanuel Macrons seks timers diskussion i Moskva med den russiske præsident Putin. De er i stigende grad klar over, at den nuværende konfrontationspolitik, der er drevet af sammenbruddet i det transatlantiske finanssystem, ikke kan fortsætte, ellers vil det lykkes dem at sprænge hele verden i luften.

Men vi er også vidne til begyndelsen af en gigantisk international politisk og økonomisk omlægning. “Jeg mener ikke, at vi skal undervurdere det utroligt vigtige historiske møde, som fandt sted mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin under OL, hvor de indgik et nyt strategisk partnerskab, som er en ny model for internationale relationer”, udtalte Zepp-LaRouche. Dette afspejler, at den unipolære verden er fortid, og at lande rundt om i verden – fra Pakistan til Argentina til Ungarn – reagerer på denne nye virkelighed. “Det tager politikere og medierne et stykke tid, før denne virkelighed indfinder sig”,

bemærkede Zepp-LaRouche.

“Europæerne er lige nu helt og aldeles skræmte over muligheden for, at Ukraine-krisen kan komme ud af kontrol,” erklærede Zepp-LaRouche, “og de forsøger at bringe en ny model på banen. Men jeg tror, at der er brug for noget andet. Vi befinder os lige nu ved et brydningspunkt i den samlede historie, og vi har brug for en ny model for internationale relationer, hvor tænkning i geopolitik, i blokke, i krige af den ene mod den anden inden for et nulsumsspil – dette må overvindes.”

Der skal skabes en ny international sikkerhedsarkitektur, baseret på alle nationers universelle økonomiske udvikling, selv om vi står på tærsklen til en frygtelig eksistentiel fare. “Vi må indgyde folk håb om, at det kan lade sig gøre”, sagde Zepp-LaRouche i dag til et møde med medarbejdere fra Schiller Instituttet. Især amerikanerne skal sikre sig, at USA sammen med Rusland og Kina samarbejder om konstruktive løsninger på verdens problemer.

Schiller Instituttets og Rådet for internationale Anliggender i Ruslands (RIAC) fælles seminar den 10. februar om “Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning” er et sådant presserende forum. (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/07/seminar-the-humanitarian-crisis-in-afghanistan-toward-a-long-term-solution/>)

En dialog 100 sekunder før

midnat

Den 8. februar (EIRNS) – Vi begynder med at give en kort beskrivelse, som ellers ikke er tilgængelig for amerikanerne, af, hvad der foregik under de seks timers diskussioner, der fandt sted for flere dage siden mellem præsident Vladimir Putin fra Rusland og Emmanuel Macron fra Frankrig. Det skal påpeges, at præsident Joe Biden samtidig med disse drøftelser mødtes med forbundskansler Olaf Scholz fra Tyskland. Før deres respektive møder med USA og Rusland havde Scholz og Macron talt i telefon, og de talte også i telefon umiddelbart efter afslutningen af disse møder. Macron tog derefter til Ukraine for at mødes med præsident Zelensky, og han skulle vende tilbage til Tyskland for at rådføre sig med forbundskansler Scholz efter dette møde.

Præsident Putin: “Jeg er præsidenten dybt taknemmelig for at drøfte disse spørgsmål i Moskva i dag. Jeg mener, at disse sikkerhedsspørgsmål ikke kun vedrører Rusland, men også Europa og verden som helhed.

“Se, vores forslag omfatter ikke kun NATO’s udvidelse, som vi er imod, men også et andet punkt: at der ikke skal opstilles offensive systemer nær vores grænser. Hvis alle ønsker fred, ro, velvære og tillid, hvad er så dårligt ved ikke at opstille offensive våben nær vores grænser? Er der nogen der kan fortælle mig, hvad der er forkert ved dette?

“Hvis NATO er en fredelig organisation, hvad er der så galt i at bringe dens infrastruktur tilbage til niveauet i 1997, da NATO-Rusland-aftalen blev underskrevet? Det ville skabe betingelser for at opbygge tillid og sikkerhed. Er det dårligt?

“Vi kan lade løftet om “åbne døre” være, selv om spørgsmålet fortsat er på dagsordenen. Det er en nøgleprioritet for os, og jeg har forklaret hvorfor. Vi talte om det i seks timer.

“I morgen flyver præsident Macron til Kiev. Vi er blevet enige om, at han i det mindste vil fremlægge sin handlingsplan vedrørende dette. Jeg er ham dybt taknemmelig for, at han giver dette så meget opmærksomhed, og at han forsøger at finde en løsning på dette spørgsmål af stor betydning for os alle sammen.”

Præsident Macron:... “Jeg mener, at det først og fremmest er Frankrigs ansvar at have det stærkest mulige forhold til Rusland. Vi er to store europæiske nationer og vigtige verdensmagter. Vi er to permanente medlemmer af FN’s Sikkerhedsråd.

“Bilaterale forbindelser er af stor betydning for os, først og fremmest for at få dem til at udvikle sig og for at træffe fælles beslutninger om akutte internationale spørgsmål. Vi forsøger at gøre det i forbindelse med det iranske spørgsmål og tilstræber at finde et kontaktpunkt i Libyen og lignende anliggender. Vi har uenigheder, men vi finder stadig kompromiser. Det er indlysende for mig.

“For det andet tror jeg, at præsident Putin og jeg er enige om, at Rusland er et europæisk land. De, der kan se Europa, bør kunne arbejde sammen med Rusland og finde måder at opbygge fremtiden i Europa og med europæere. Er det let? Nej, men Europa blev også skabt gennem vanskelige initiativer, der havde umiddelbare virkninger. Så ja, vi har vanskeligheder, men vi må ikke give op.

“Endelig er dette Frankrigs mission, det er Frankrigs rolle. I disse seks måneder har vi formandskabet i Den Europæiske Union. Vores rolle er at gøre EU’s stemme hørt og tage hensyn til en række komplekse omstændigheder i kommunikationen med naboer som Rusland, der spiller en afgørende rolle for vores sikkerhed, og også at lytte til alle europæere. Det har jeg gjort i de seneste dage. Når jeg er her, forsøger jeg at være den person, der kan bidrage til at finde den rette vej.

“Jeg har en simpel overbevisning. Kan vi øge vores kollektive evne til at skabe fred uden vores kontakter med Rusland? Nej, det kan vi ikke. Hvem overlader vi denne rolle til? Til andre.

“Vi har uoverensstemmelser. Det er vi klar over. Nogle gange lykkes det os ikke at komme videre, og det er resultatet af sådanne uoverensstemmelser. Men vi forsøger at finde kompromiser. Jeg anser det for at være mit ansvar. Vores opgave er at sørge for, at disse kompromiser beskytter vores partneres og allieredes interesser. Derfor skal vi i de kommende dage og uger påbegynde dette vanskelige arbejde, træffe nye beslutninger for at beskytte disse garantier, samtidig med at vi stadig beskytter vores grundlæggende principper og vores naboskabsforbindelser, for vores geografi vil ikke ændre sig. Det er derfor, vi fortsætter.”

Der har været seriøse forhandlinger og diplomati i gang med en daglig dialog mellem statsoverhovederne fra Tyskland, Frankrig, Rusland og USA samt Ukraine, ikke kun for at forhindre et potentielt udbrud af krig, tilsigtet eller utilsigtet, men også, med Macrons ord, for “i fællesskab at vise vilje til at arbejde på sikkerhedsgarantier og opbygge en ny sikkerheds- og stabilitetsorden i Europa.” Denne kendsgerning er blevet fortrængt fra de amerikanske og europæiske borgeres bevidsthed til fordel for mediernes sidespring, der af den russiske talsmand Maria Zhakarova rammende nok er blevet karakteriseret som “psykedeliske fobier”.

I den forbindelse blev “The Ned Price Experience” endnu en gang mandag kaldt frem af reporter Matt Lee, denne gang støttet af en kollega. Udenrigsministeriets talsmand, Ned Price, forsøgte at forfalske sin udveksling i sidste uge med reporter Lee, som blot havde spurgt Price om beviser, der kunne underbygge hans “af udenrigsministeriet godkendte” påstand om, at Rusland havde fremstillet en “false flag”-video, der skildrer et angreb fra Ukraine på Rusland, herunder ved hjælp af “kriseaktører” a la Alex Jones. I mandagens

udveksling, hvor Price igen nægtede at fremlægge nogen som helst beviser, spurgte Lee igen: "Har du noget mere, som du kan sige for at underbygge din påstand – end du havde at sige i sidste uge? Det er det hele."

Price: "Ud over det vi fortalte dig i sidste uge ... i ganske detaljerede vendinger om de russiske planer ... Vi har ikke yderligere at tilføje om det." Anden reporter: "Så du siger, at beviset på at du har ret er, at der faktisk ikke vil ske noget? Er det det du siger? ... fordi I ved at bringe dette ud vil have forhindret russerne i at gøre det, korrekt?"

Mens praksis omkring udenrigsministeriets snak (StateSpeak) tidligere har været genstand for satire, gennem årtier af forfattere som Joseph Heller og Kurt Vonnegut, er Ned Price og andre reaktioner på Ukraine nu mere som dialogen i "Venter på Godot" – selvsikker uigennemsigthed, uimodtagelig for fornuft, men internt samstemmende og derfor "indlysende" for taleren alene. Uanset NATO's indvendinger mod virkeligheden understreger sidste uges aftale mellem Rusland og Kina imidlertid en realitet, som Lyndon LaRouche for præcis 40 år siden udførligt diskuterede i sit "et 50-årigt udviklingsprogram for Stillehavsområdet": Tyngdepunktet for den menneskelige civilisation har flyttet sig til Afrika, Asien og det indiske subkontinent, hvor mere end fem milliarder af de næsten otte milliarder mennesker på planeten bor.

NATO's anstrengte diskussioner om "indflydelsessfærer" i forhold til Kina og Rusland svarer til at bruge Ptolemæus' miskrediterede epicyklusser til at tegne mere og mere udførlige "revisioner" af en "gammel, gal, døende imperial verden", som er ved at blive endegyldigt overgået gennem investeringer i avancerede energiformer, rumfart og produktionssystemer anvendt på minedrift, industri og landbrug, hvilket skaber en helt ny verdensplatform – og de mennesker, som vil producere og drage fordel af denne omstilling. De, der ikke har til hensigt at gå glip af Jordens

næste halvtreds års fremskridt, "gør det klart med fødderne", hvilken side af fremtiden de har til hensigt at være på.

Udenrigsministeriets uheldige gestikuleren, som bør latterliggøres, skal også tages alvorligt; den tjener til at skjule den faktiske udenrigspolitiske praksis af USA, dets "Jago-lignende" kontrollant Storbritannien og andre lige så skyldige deltagere i den igangværende sultedød og fordærvede ligegyldighed i Afghanistan og Yemen, som de mest iøjnefaldende, samt i brugen af sanktioner mod sårbare stater i hele verden. Opmærksomheden blev henledt på dette ved mandagens møde i FN's Sikkerhedsråd under den åbne debat om "Generelle spørgsmål vedrørende sanktioner: forebyggelse af deres humanitære og utilsigtede konsekvenser". I modsætning til Cambodja, 1975-79, kan verden ikke lade som om den ikke ved, hvad der foregår i landet.

USA kan ikke lade som om det ikke er ansvarligt. De enkelte borgere, der er bevæbnet med sociale medier og andre former for kommunikation, kan ikke påstå, at de er magtesløse eller stumme i forhold til at stoppe en af de grusomste former for mord, udsultning. Dantes grev Ugolino kunne i det mindste hævde, at han spiste sine børn som følge af ekstrem sult. I dag er vi som grev Ugolino med hensyn til vores forbrug af måske en million eller flere børns liv i Afghanistan, enten fordi vi forsvare den folkemorderiske politik, der nu er i gang, eller fordi vi ikke formår at ændre den.

Det russiske råd for internationale Anliggender (RIAC) og Schiller Instituttet (SI) indkalder torsdag den 10. februar, 2022, kl. 14 dansk tid, til et seminar om emnet "Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning". Vær med og hjælp med at gennemføre instituttets Operation Ibn Sina, ikke kun for at redde Afghanistan, men for på den måde at redde den transatlantiske civilisations sjæl.